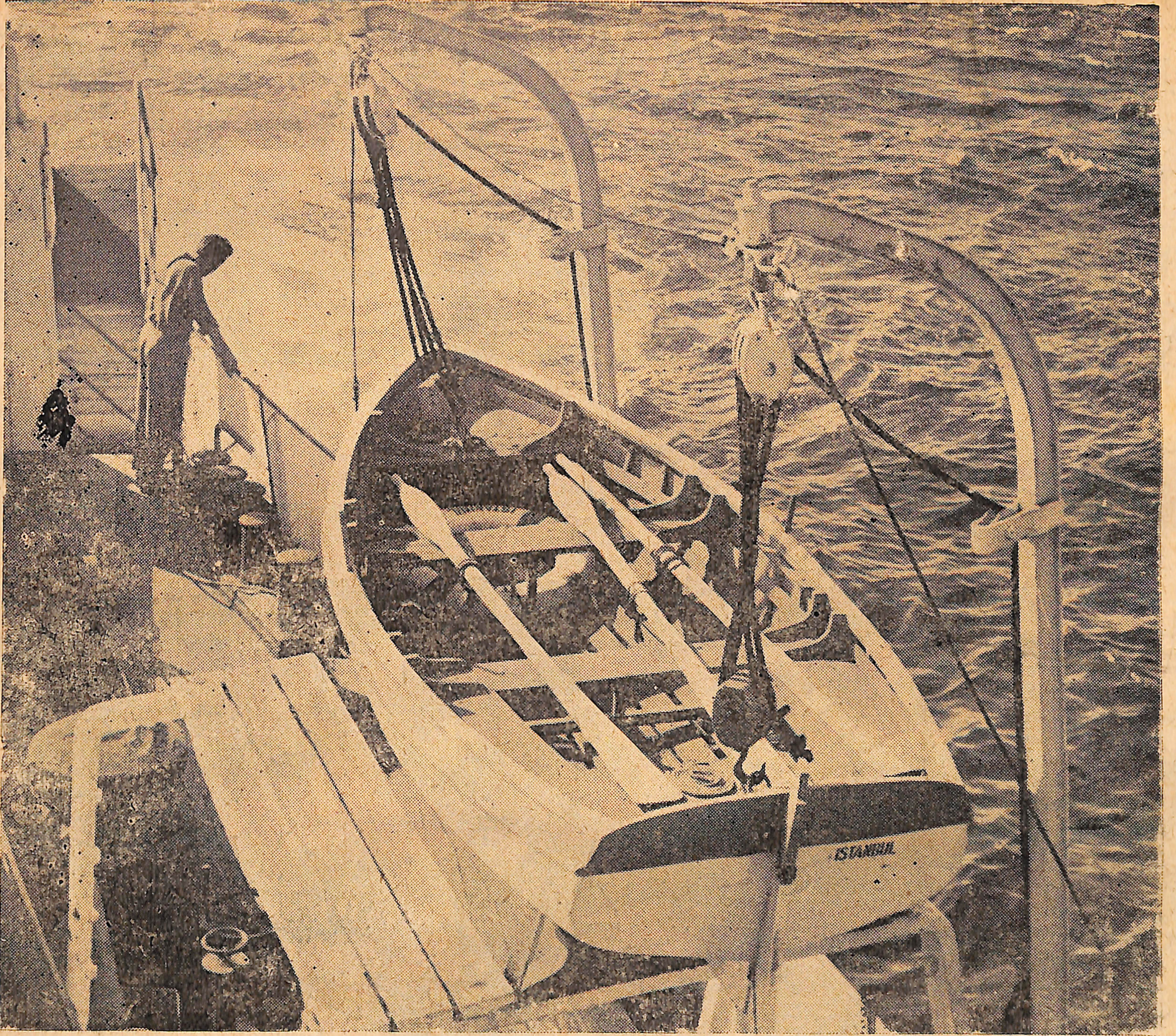

Akbaba
KK
VERGİ
GELİR
Maliye Bakanı — Hah, şimdi bütün meyvalarını rahat rahat toplıyabiliriz!

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

10 Ağustosa kadar İş Bankasında topladığınız tasarruflarınızı muhafaza ederek yılın üçüncü çekilişine katılınız

Bu çekilişte:

15 Apartman Dairesi
2 adet 100.000 lira
25 adet 5.000 lira
25 adet 1.000 lira

ve 3300 kişiye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 725

Faal. 1770/40

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ. - Nû. Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

CİLT : 1 — SAYI : 4
YIL : 38
24 Ağustos 1961
Telefon : 22 18 11

※

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

147'LER DERNEĞİ

GEÇEN hafta 147'ler Derneğinin açılış kokteylinde bulundum: Esmer yüzü, yorulmaz bir çalışma hayatının tel tel ağarttığı beyaz saçlarla hâlelenmiş profesör Müfide Kuley'lerin, başı başına sığmayan dünya şöhretimiz Ekrem Şerif Egeli'lerin, Muzaffer Esat'ların, İhsan Şükrü'lerin ve indikleri kürsüleri bomboş bırakmış, Fakülteler dolusu nice bilginlerin arasında... İçlerinde, gözbebekleri henüz yirmi yaşın kıvılcımlarıyla tutuşmuş genç doçentlerimiz, asistan kızlarımız da vardı.

Yer yer kümelenen konuşmalar arasında bir tek kişisel söz yoktu. Bir tek ağız kendi durumundan, kendi yarınından söz açmıyordu. Bir dâvanın adı olan 147'ler, bir başka dâvanın bayrağını açmış, yürüyordu.

Meşrutiyetten sonra, kültür hayatı bayrak bayrak yol almıştır: Türk Yurdu bir bayraktı: Milliyetçilerin... Sebil-ül reşat bir bayraktı: İslâmcıların... İçtihat bir bayraktı: Lâiklerin... Sonra, hepsinin başına geçen, Ziya Gökalp'ın ışık tuttuğu Yeni Mecmua... Sonra, yine Ziya Gökalp'ın çizdiği yolda islâmlığı çağdaş medeniyetle kaynaştıran İslâm Dünyası...

İçtihat Evinde çarşamba çayları zengin bir duygu ve düşünce toplantısıydı. Bilgi Derneğinde her cuma memleketin bütün aydınlarını bir arada bulurdunuz. Türk Ocakları, gençlere ihtiyarların görgü ve bilgi hazinelerini açan, ihtiyarlara gençlerin şevkini, heyecanını aşılayan, bütün yurdu kucaklamış büyük kurumlardı...

Atatürk'ün o kadar coşkunlukla kurduğu Dil ve Tarih Dernekleri, yazık, yazık, yazık ki, artık o eski yapıcı, yaratıcı, yaşatıcı gücünden uzak... Cumhuriyet Halk Partisi'nin, bilgisiz, anlayışsız, kör bir emekle yaydığı Ülkü Dergisi ise ne fikir, ne sanat, ne cemiyet hayatımızda hiç bir iş göremeden çıktı, çıktı, çıktı ve battı!

Değil cumhuriyet, değil meşrutiyet, taaaa Tanzimat'tan beri iç dünyası bu kadar boşalmış Türkiye görülmemiştir.

Hepsi bir yana, şu Türk şiirinin bugünkü âvâreliğine bakınız. Değersizlikler furyası içinde som değerlerin de boğulup gittiğinin farkında olan var mı?...

Fikir hayatımız, sanat hayatımız böyle de politika hayatımız başka türlü mü?... Yassıada dramı önünde kurulmuş yeni partilerin çalışma üslûplarına bakınız: Tek dâvaları iktidar koltuğuna oturmak! Ne artan nüfusumuz, ne eksilen millî gelirimiz, ne besleyici gücü denizlere akan topraklarımız, ne kapkara cehaletimiz bu sayın partiler için üstünde durulacak, düşünülecek, konuşulacak mesele değildir.

İşte 147'ler Derneği, elbet politika dışı bir topluluktur ama, yine elbet, sihirli parmaklarını bütün bu kördüğümlere dokunduracaktır.

Ayrı ayrı dallarda 147 bilim adamının bir araya gelişi, Türkiye'mizde ilk defa görülen bir mucize güzelliğidir.

O topluluk akşamının alaca karanlığından çıkarken daha ışıklı bir yarına adım atmanın sevinci içindeydim...

Pekiiii, ya 147 lerin dâvası mı dediniz?...

O, artık kişisel bir dâva olmaktan çıkmış, benim, senin, onun, hepimizin dâvası olmuştur.

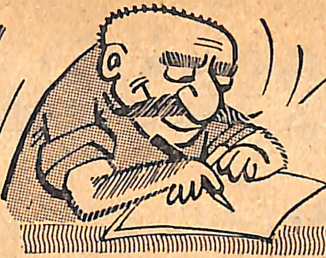
Yusuf Ziya ORTAÇ

«İzmit'te şortla gezen kadın turistleri polis muhafaza etti.» (Gazeteler)

Polis — Ben bunları sokakta erkeklerden korudum, Allah da beni evde karımdan korusun.

Herşeyimiz Gümüşpara

ADNAN VELİ

ÇOK sayın paşam!...

Bendeniz İstanbul'da, Zeytinburnu'nda, Arş Yiğitler sokağında 19 No. lu hanede ikamet etmekte olup seyyar ciğercilik yapan çok iyi kalpli bir vatandaş bulunmaktayım. Uzun seneler Demokrat Partiye büyük hizmetler yapmış ve bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmamış olduğum ve Halk Partisinin ilçemizde yaptığı toplantılarda hem hoparlörün içine mısır koçanı tıkamak suretiyle ve hem de mahallede iki ekip teşkil ederek Halk Partisi hatipleri konuşurken teneke çalmak suretiyle onların toplantısını bozduğum için üç defa ikiyüzer lira ikramiye alıp, bir defasında da gecekondu tapusu ile mükâfatlandırılarak, ayrıca İl Başkanlığından almış olduğum bir takdirnamede de siyasî ahlâkımın gayet yerinde olduğu yazılı olmakla her zaman iftihar ederim.

Askeriye, bizim partiyi kapatıp bizimkileri de içeri attıktan sonra çok mahzun ve müteessir bir duruma düşmüş olmakla beraber sabrın sonu selâmettir diyerek beklerken, sizin bir güneş gibi ortaya çıkan hayaliniz, biz Demokrat kardeşlerimizin vicdanında yegâne teselli kaynağı olmakla sevinç duymaktayız.

Sabreden derviş, muradına ermiş diyenlerin ne kadar hakkı âlîleri olduğu gün gibi âşikârdır. Bizim de bu fânî dünyada yegâne ve tek ümidimizin zatı âliniz olduğu ve Yassıada'da nezarette bulunan büyüklerimizin de sizin adınızı minnetle anarak ve bütün ümitlerini size bağlıyarak muvaffakiyetler dilediklerini bilmiyen kalmamıştır.

Sayın büyüğüm!...

Ne oldum dememeli, ne olacağım demeli sözündeki büyük mânayı çok iyi düşünerek ve hepimiz bu vatanın evlâdı olmakla, hepimize düşen ayrı ayrı ve önemli meseleleri dikkate alarak çalışmak icabettiğine dair elimde kat'î deliller mevcuttur. Bu hususta cesaret alarak zatınıza bu mektubu yazarken derin bir memnunluk duyarak, dün akşam görmüş olduğum nâçiz bir rüya esnasında Menderes'i Sultan Süleyman'ın atına binmiş olarak ve bir denizi geçmekte iken, o sırada havadan yanıma bir melâike gelerek kulağıma tatlı bir fısıltı halinde konuşup «Kalk Zeynel!... Bu memleket senden vazife bekliyor» demekle hemen yerimden fırlayıp vazife başına koşmaktan kaçınacak bir adam olmadığım tekmil muhitimde bilinmektedir.

Sizin gibi ve Necip Fazıl büyüğüm gibi namı arzı âlâya çıkmış sosyal büyüklerimizin sayesinde bu memleketin yükseleceğine tam bir itikadım mevcut olmakla beraber, serbest ve dürüst bir seçim sonunda İsmet Paşayı yüzde yüz yeneceğimize ve kalkınma dâvasına hızla başlıyarak en kısa zamanda ciğer ve paça fiyatlarını da bugünün hayat şartlarına uygun bir seviyeye getirerek asıl sosyal adaleti ne demek olduğunu herkese gösterebileceğimize cidden inanıyorum.

Ciğer fiyatlarına temas ederken aklıma geldiğine göre şu hususu arzetmeme izin verirseniz, bendenizi ziyadesiyle memnun etmiş olursunuz.

Bendeniz parti faaliyetleri esnasında, İlçe Başkanımızın da önemle işaret ettiği üzere, gayet güzel paça soyup ciğeri de ustalıkla doğradığım için, ilçe başkanı, bendenizin bıçak kullanmaktaki meharetim sebebiyle, «sen bize yakında lâzım olacaksın» demiş olmasında tabii bir esaslı sebep mevcut olmakla beraber tam benim kendilerine hizmet edeceğim günlerde birdenbire ihtilâl oluverince, iki elim böğrümde kalsa bile, şimdi yeniden doğan ümit güneşi, artık bütün vücutlarımızı sarmış ve ısıtmaktadır.

Çok muhterem Paşacığım!...

Sizin bu seçimlerden sonra çok esaslı ve candan plânlarınız olduğunu öğrenmekle pek ziyade sevinmiş isem de, bu plânları herkese söylememeniz lâzım geldiğini ve ancak kendi aramızda kalması daha doğru olur kanaatindeyim. Zamanı gelince hepsini açıklıyarak ve demokrasiyi yok edenlerden intikam alarak iş başına geçip umumî affı da yaptıktan sonra, kimden korkumuz kalacaktır... Sorarım size, kimden?...

Anayasanın teminatı altında çalışarak Halk Partisini de kapatıp, hepsini de Hayırsız Ada'ya doldurup, Bölükbaşı'yı da iyi bir tımar ettikten sonra, sıra gazetecilere gelip onları da Anayasanın maddelerine dayanarak beşer seneden az olmamak üzere Sinop mapusanesine tıktırmak suretiyle bütün işleri yoluna koyup «oh» diyerek rahat bir nefes alacağımız günleri Kaadir Mevlâm elbet bize gösterecektir. Binlerce şehit vererek kurtardığımız bu vatanda, hakkın ve hürriyetin güneşi elbet bir gün doğacaktır ve bunu da yüzde yüz siz doğuracaksınız. Sayın Paşam, lâfım biraz acaip kaçsa da kusura bakmayın. Siz hakka ve hürriyete hâmilesiniz. Bu lâfın hiçbir ayıbı olamaz. Çünkü derin bir mânası vardır.

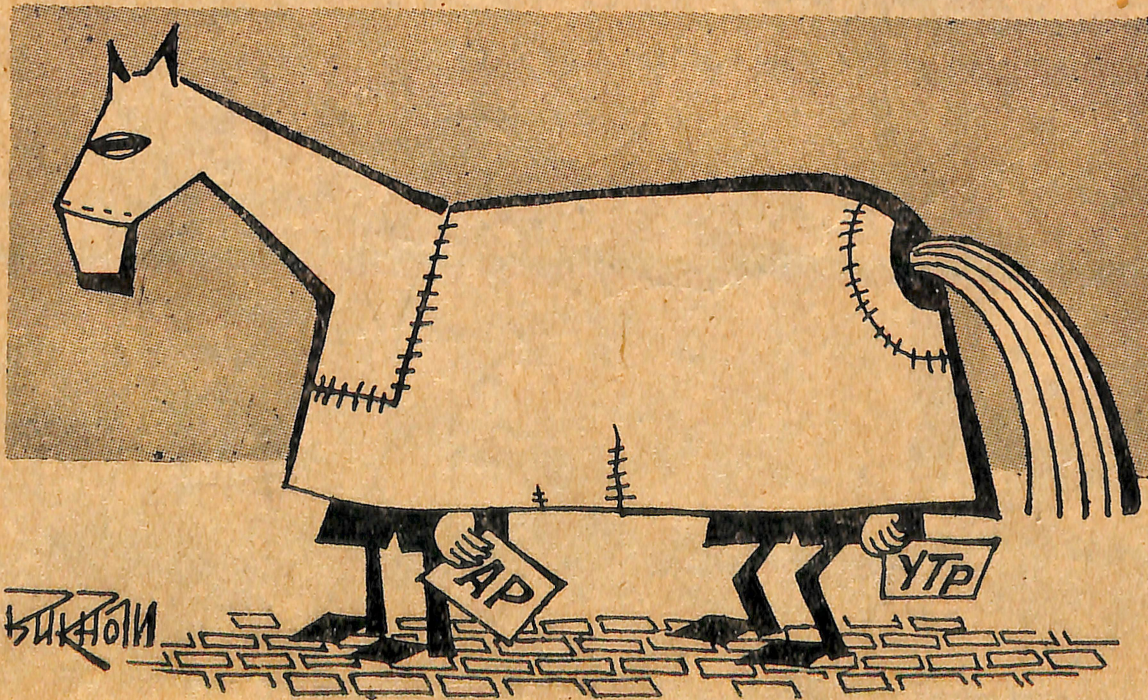
Yüksek müsaadenizle biraz da kendimden bahsedersem gayet iyi olur. Böylelikle benim siyasî kanaatlerim hakkında da aydınlanmak şerefine nail olacağınızdan şüphe edemem.

Bir sefer Zeytinburnu'nda Nail'in sinemasında yıllık kongremizi yaparken, Çopur Cevat'ın hizibi, bizimkileri düşürmiye kalkarak ağabeyimiz Ziya Gerdanlı aleyhinde konuşurken, Başkan seçime geçileceğini haber verince, bizim idare heyetini seçtirmek için rey sandığının yanına hafiften sokulduğumda, karşı taraftan Cengâver Hamza yanıma yaklaşarak sandıktan uzak durmamı tenbih ederken «Sen ne karışıyorsun ulan Marsıvan» dememe içerleyip üzerime geldiğinde, herife hemen kaz kanadını takıp geriye doğru bükerek alttan dizimle belinin orta yerine sekiz on tane yerleştirdikten sonra arka üstü yatırıp gözünün yaşına bakmadan burnunun ve ağzının üzerine de Bulgar kondurmasiyle on, onbeş porsiyon devayi misk hülâsası da veriştirince, polis adamı kurtarmıya koşup gelirken Ziya Gerdanlı'nın adamlarından Meşveretsiz Âbidin hemen sandığa 136 adet rey pusulasını su ya sabuna dokunmadan atarak Ziya ağabeyimizin ekibinin kazanması sayesinde bendeniz de nâçiz bir gecekonduya nail olmuş bir durumdayım. Biz memlekete böyle hizmet edip alnımızın teriyle ve bileğimizin hakkiyle demokrasiyi yerleştirmiye çalışırken yapılan devrim hareketi hiç de münasip bir hareket sayılmaz. Onun için ne yapıp yapıp hür ve serbest seçimlerle tekrar iktidarı ele alarak hemen başımızın bir çaresine bakmamız, Anayasamızın icaplarındandır.

Anayasamız deyince, bu Anayasaya «evet» dediğimi sanmamanızı candan rica ederim. Çünkü her ne kadar zatınız «evet» dediniz ise de, asıl muradınızı arkadaşlar bize fısıldadılar. Evvel Allah bugün birlik olmazsak, ne zaman olacağız. Öyle değil mi paşam?... Ben yalnız Zeytinburnu'nda 1370 tane hayır pusulası dağıttım. Bunlardan altı tanesi hayır pusulasını almak istemedi. O gece Boşnak Remzi ile bunlardan iki tanesini güzel bir marizledik. Sonra ertesi gün onlar da gidip hayır demişler. Artık o kadarcık hizmetimiz dokunmazsa, ne diye yaşıyoruz be?...

Sayın Paşam Gümüşpara!...

Adınız bile partimize yakışıyor.

YAZISIZ

Bakanlara Mektuplar: 1

Sayın İhsan Soyak
Sanayi Bakanı

ANKARA

Masamın üstünde beş gazete duruyor. Sağ elimin baş ve işaret parmakları arasında kumaşlarına bakıyorum: Hepsi ipek gibi kâğıt...

Şimdi bir de siz şu Akbaba'nın kâğıdına bakınız: Bu kâğıt, bahtiyarlıkla söyleyim, dünyada eşsiz diyebileceğimiz bir mizah dergisine değil, hayvan yemine torba olmaz!

Neden böyle sayın Soyak?.. İmtiyazsız, sınıfsız Türkiye'de hâlâ imtiyazlı, sınıflı bir basın mı var?..

Hem de ne basın!.. Çoğunun baskısı başlarken bitiyor!...

Bunların, sütunlar dolusu, sayfalar dolusu resmî ilânla tıka basa beslendikleri yetmiyormuş gibi bir de o güzelim yazılarına Avrupa'dan kaymak kâğıt mı getirteceğiz?

Allah, Allah... Dünyanın hiçbir yerinde olmayan marifetleri mutlaka yapmakta ve mutlaka devam ettirmekte bu kadar kararlı mıyız acaba?...

Japon oyuncağına, Japon bisikletine, Japon termometresine, Japon boncuğuna bütün kapılarını açtığımız gümrük, yalnız dergi ve kitap kâğıtlarına mı kilitli?...

Acaba en faydasız, en kof, hattâ en zararlı şey, bu memleket için dergi ile kitap mı yoksa?

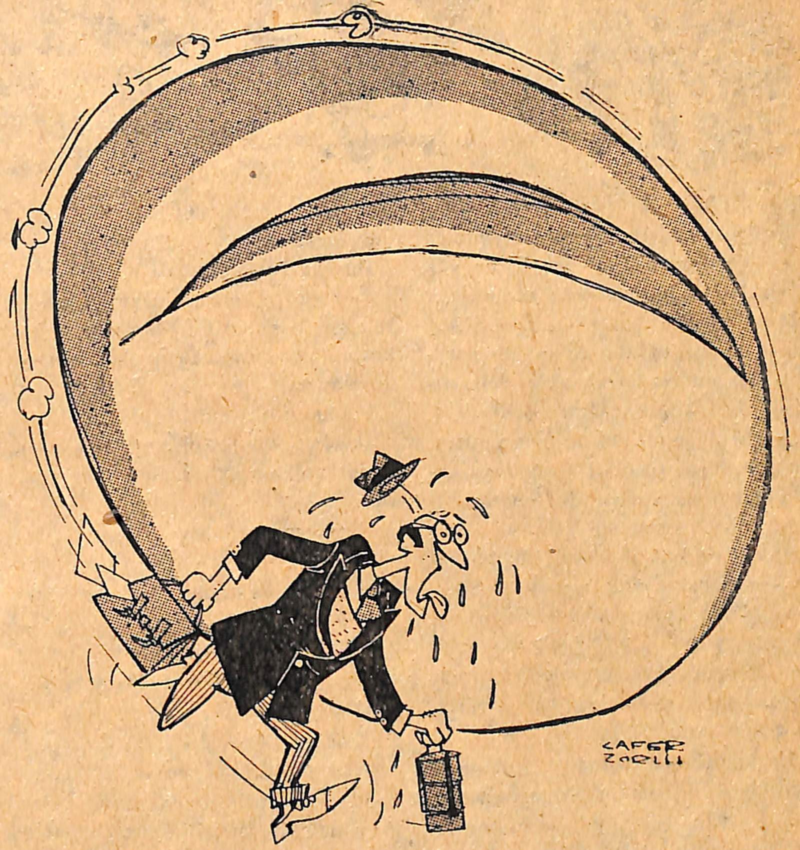
Eğer bana hak veriyorsanız sayın Soyak, bir ayarlama, işi düzenlemeğe yeter: İthal edilen Avrupa kâğıtları, bundan sonra, pek de çok olmayan dergi ihtiyaçlarına ayrılır...

Siz, ki en sevdiğim, en güvendiğim, en inandığım insanlarımızdan birisiniz. Eğer çaresi, sizin Bakanlığınız zamanında bulunmazsa... Bulunmazsa... Bulunmazsa... Gelsin eski şarkı:

Çâre bulan olmadı bu yâreye!

Saygılarımızla! **AKBABA**

Rus Füzesi dünyanın etrafında 17 tur yaptı (Gazeteler)

Bizim dünyamız!..

Hepimizin millî heyecandan içini gıcıklıyor. Önümüzde Gümüşpara olduktan sonra biz bu memleket için canımızı bile veririz.

Gayet güzel ciğer doğrayan iki adet bıçağımla beraber zatınızın ve partimizin emrinde olduğumdan gurur duyarak ve yüksek partiniz henüz iktidara geçmediğine göre mükâfatımı ileride alacağıma emin olmakla beraber, şimdiden propaganda tahsisatından münasip görülecek ve bugünkü geçim şartlarına uygun düşecek miktarda bir ücretle, bendenizi de memleket hizmetine çağırmanızı candan temenni ederek iki ellerinizden öper, acele cevabınızı beklerim muhterem ve sayın büyüğüm, velinimetim, her şeyim Gümüşpara.

ADNAN VELİ

Kostümlü balo

Anadolu Klübünde geçen pazar gecesi bir kostümlü balo verildi. Yine gençlerimiz yarışmalara katıldılar. Yine Mehmet Sarper grupu «İçki şişeleri» ile haklı bir birincilik aldı. Yalnız «İrma» ya yazık oldu bizce!..

Bir de ikincilik alan «karpuz» un güzelliğini anlıyamadık...

Jüri âzâsından bayan Kadriye Dicleli:

— Aman ne güzel karpuz, dedi, kabuğu, rengi, çekirdekleri...

Bayan Kemalî Beyazıt dudaklarını şapırdattı:

— Hele göbeği!...

Bir başkası sordu:

— Peki ama, bu sadece bir karpuz... Esprisi nerede?... Sahici karpuzdan farkı ne?...

Yusuf Ziya Ortaç:

— Farkı, dedi, tatsız ve susuz oluşu!

Ahır!

Büyükada'nın birkaç güzel, güzelden de fazla çok güzel noktası vardır: Dil, Hıristos, Viranbağ...

Hıristos, gittikçe yamaçlanan bir düzeydir, çamlar içinde... Ağaçlar arasından parça parça denizi görürsünüz... Ama ne deniz!... Dünyanın hiçbir yerinde mavi, bu kadar tatlı, bu kadar ışıklı, bu kadar, bu kadar, bu kadar mavi olamaz!

Burada eski bir gazino vardır: Kuzu çevirir, istakoz haşlar ve hiçbir lokantada yiyemiyeceğiniz, kendi reçetesiyle hazırlanmış teratorlu midye ve patlıcan tavası yapar...

Çok methettik... Biraz da zem edelim: Oldukça pahalıdır, oldukça pistir, oldukça sineği boldur!

Ne olmuş bu çamlar cenneti şimdi biliyor musunuz?..

Bilemezsiniz!... Bir dakika değil, yüz dakika, yüz dakika değil, yüz yıl düşünseniz bilemezsiniz!..

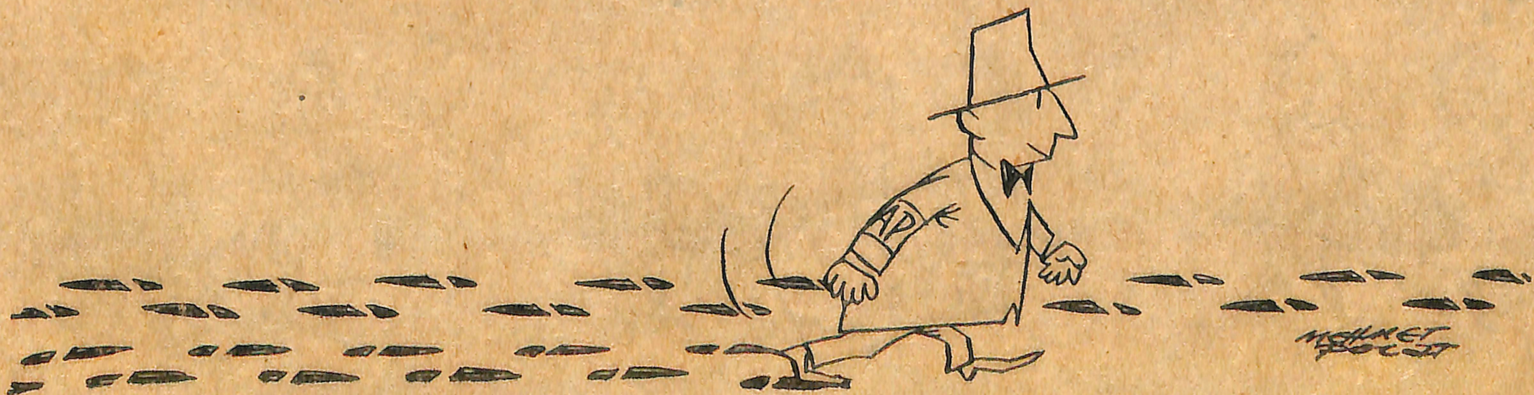
Ben söyleyim size: Ahır!...

Bir dâva sonuçlanmış, çamlık, bir elden bir ele geçmiş: Ya Belediyeden Orman İdaresine, ya Orman İdaresinden Belediyeye... Hemen gazinoyu kapatmışlar ve... Ve Adalar Kaymakamlığının çöp arabası beygirlerine ahır yapmışlar!

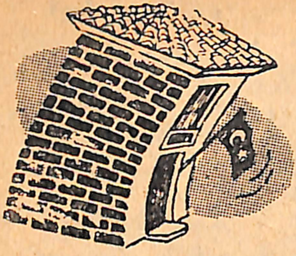
Nasıl?... Bu temizlik atlarına hep bir ağızdan «çüş!» dememek için kendinizi zor tutuyorsunuz, değil mi?

Aman sevgili Cihat Baban elini çabuk tut!.. Bu manzarayı görmek için dünyanın dört köşesinden Türkiye'ye akın etmiyecek turist yoktur!

AKBABA

A. P. — Herkes gider Mersine!..

Koşan Kazanıyor!

AZİZ NESİN

YETMİŞ iki yaşında ama hiç göstermiyor. Tek oğlu, ondan da tek torunu var. Yirmi iki yaşında cici bir kız olan torununun bir doktorla nişanlanması söz konusu olunca, oğluna da, gelinine de:

— Siz bu işe karışmayın, delikanlı ile ben konuşacağım! dedi.

Yaşlı idi ama, hiç de gerici, tutucu bir insan değildi, gençlerin çoğundan daha ilerici idi. Sevilir, sayılır, sözü dinlenirdi. Torunuyla evlenmek isteyen delikanlı ile başbaşa konuşacaktı. Oğlu:

— Neler konuşacaksın baba? dedi

— Sınava çekeceğim, dedi, bir tek sorum var ona başarılı cevap verirse alsın kızı...

Ne yaptılarsa, delikanlı ile konuşmak isteğinden onu vazgeçiremediler. İhtiyara göre, gençlerin mutlu bir yuva kurabilmeleri için tek şart vardı. Torunuyla evlenecek olan gençte, bu şartın olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

— Ya o şart yoksa? dedi.

— O zaman evlenmesinler. Evlenip de başları derde gireceğine, evlenmesinler daha iyi...

Damat adayı, bir akşam geldi, saygı ile dedenin elini öpmek istedi. Dede elini öptürmedi, yalnız delikanlının elini sıktı. Odada ikisi yalnızdılar. Delikanlının yüzü utançtan kıpkırmızı idi, boncuk boncuk terlemişti.

Neşeli ihtiyar babacan bir deyişle:

— Hoşgeldin delikanlı, dedi, bizim küçükle evlenmek istiyormuşsun. Aranızda anlaşmışsınız, iyi, beğendim. Sizin bileceğiniz iş...

Delikanlı başı önünde dinliyordu.

— Koşar mısınız?

Bu sorudan şaşıran genç doktor:

— Anlıyamadım efendim! dedi.

— Koşar mısın? Yâni koşucu musun? İyi koşar mısın?

Toz pembe yüzlü, yumuşak tombul bir delikanlı olan doktor, nasıl cevap verirse memnun edeceğini dedenin yüzünden kestirmeğe çalıştı. En iyisi doğrusunu söylemekti:

— Spora çalışmadım, atlet değilim, ama gerekince ben de herkes gibi koşarım.

İhtiyar kaşlarını çattı:

— Yooo... Olmaaaz. erkes gibi koştun mu hapı yuttun demektir. Herkesten çok koşacaksın ki paçayı kurtarasın...

Delikanlı düşünüyordu; bu «koşmak» bir sembol olsa gerekti ama, hangi anlama çekeceğini bilemiyordu.

— Koşmağa gayret ederim efendim.

— Gayretle olmaz, hızlı koşacaksın, çok hızlı...

Kısa süren bu konuşmadan sonra dede oğluna, gelinine kararını bildirdi:

— Olmaz!...

Genç doktor iyi huylu idi, çalışkandı, zengindi. Kolay bulunur bir koca değildi. Üstelik kızla da anlaşmışlar.

İhtiyar:

— İyi koşamadıktan sonra bütün bunlar kaç para eder, dedi, saydıklarınızın hiçbiri olmasın da, yeter ki iyi koşsun...

Dedenin uygunluğu olmadan evlenemiyeceğini anlayan doktor, bir kere daha onunla konuşmak istedi. İkincisinde, ilk konuşmasının utangaçlığı kalmamıştı. Yine bakışlarını yerden kaldırmadan:

— Affedersiniz efendim, dedi, torununuza neden koşucu bir erkek aradığınızı anlıyamıyorum.

İhtiyar gülerek:

— Çok basit, dedi, anlatayım. Ben, iyi koşamadığım için çok belâya uğradım, başım dertten kurtulmadı. 1889 doğumluyum. On sekiz yaşında bir Darülfünun talebesi iken, akrabalarımızdan bir genç hanımla birlikte yolda gidiyorduk. İki ipsiz, kadına lâf atmağa başladılar. Kendilerini terbiyeye dâvet ettim. Bu sefer işi daha ileriye götürdüler, el sarkıntılığına da başladılar. Baktım olacak gibi değil:

— Ben sizi karakola şikâyet edeyim de görün! dedim.

Karakol yakın, hızlı hızlı karakola yürüdüm. Demeğe kalmadı, sarkıntılık eden o iki kişi bir koşu tuturup karakola benden önce gittiler. İyi, kendi ayaklariyle kapana girdiler. Kaçacakları yerde karakola koşmalarındaki aptallığa ne dersin?

Şikâyet için karakola girdim, içeri girer girmez, iki zaptiye kollarımdan yapıştı. O iki ipsiz elleriyle beni gösterip:

— İşte bu efendim, dediler, Halife-i Ruyi zemin padişahımız sultan Abdülhamid Han efendimiz hazretlerine, hâşâ, lisana alınmaz galiz küfürlerle hakarette bulundu. Biz, sadık bendeleri dahi, koşarak şahitliğe geldik...

— Ne Abdülhamid'i, ne padişahı yahu?.. Kim hakaret etmiş, bu nasıl iş... Asıl ben bunlardan şikâyetçiyim. Bunlar, yanımda bulunan ehl-i ırz ve ehl-i iffet bir kadına...

Her ne dedimse, dinletemedim. Yıktılar beni falakaya, vur ha vur. Bre aman, lâf anlayan müslüman biri gelsin! Kime anlatırsın?..

Falakaya çeken Kolağasına yalvarıyorum:

— Efendim, asıl şikâyetçi benim. Padişahımız efendimize dil uzatmak ne haddime!... Ortada padişah lâfı yok. Bu iki edepsiz, yanımda bulunan akrabamdan hanımın pupusuna çimdik atıp...

Kolağası:

— Biliyorum evlâdım, diyor, sana inanıyorum. Ama ben ne yapayım, sen onlardan evvel koşarak karakola gelip şikâyet edeydin, onları falakaya çekerdim. Onlar senden evvel karakola koştuklarından haklı çıktılar. Ben ne yapayım!... Bir daha aklında olsun, bir şikâyetin olursa, karakola ilk koşan kazanır. Anladın mı?... Elimden başka şey gelmez!

Böyle deyip deyip sopayı vuruyor.

— Aman!... Ayağımın altını öpeyim!...

Kolağası halime acımış, ağlıyor, ama bir yandan da:

— Vazife evlâdım... Erken gelseydin, ne yapayım? deyip yapıştırıyor.

Bir hafta karakolda kaldım, oradan merkeze, oradan divan-ı harbe... Hapishanelerde süründüm. Bereket versin, 1908 de Meşrutiyet ilân olundu, padişah düşürüldü de, affa uğrayıp:

— Yaşasın adalet, müsavat, hürriyet!... diye bağırarak canımı kurtardım.

1910 yılında yirmi yaşında genç bir memurdum. Kadıköy'den vapurla gelirken, vaktiyle saray jurnalcısı olduğunu bildiğim birisi, hürriyet aleyhine atıp tutmağa başlayınca tepem attı:

— Efendi, susunuz! dedim.

Susmak ne demek, büsbütün azıttı.

— Sizi şikâyet ederim! dedim.

Dinlemedi. İskeleden çıkınca, en yakın karakola yöneldim. Fakat jurnalcı açıkgöz davranıp önümden koşmağa başladı. Eski tecrübem olduğundan ben de koştum. O daha hızlı koştu. Sokakta yarışa girdik. O koşar, ben koşarım... Arada bir onu geçiyorum ama, herif benden iyi koşuyor. Karakoldan içeri daldığını gördüm. Arkasından soluk soluğa ben de daldım, ama solumaktan konuşamıyorum. Merkez âmirine beni gösterdi:

— İşte efendim, bu hain! dedi, Dahiliye Nâzırımız Talât beyefendi hazretlerine ağza alınmaz sözlerle hakarette bulundu. Sükût etmek hissi vatanperveraneme giran geldiğinden, hamiyetime elvermedi, ben de koşup şikâyete geldim...

Bre aman!... Yahu, o konuşmada Talât beyin adı bile geçmedi. Kime anlatırsın, karakola ondan önce gelemedim ki... Kim karakola önce koşarsa, o haklı...

Biz işin doğrusunu anlatıp beraet edinceye kadar bir buçuk yıl hapis yattık. Neyse, arkadan Birinci Dünya Harbi patladı. Kafkas cephesinde yaralandım, iki ay tebdil hava ile İstanbul'a geldim. Yolda bir adam yaralı ayağıma bastı, çok canım yandı:

— Biraz dikkatli olun rica ederim! dedim.

Herif benden özür dileyeceğine küfüre, hakarete başladı. Her neyse, deyip yürüdüm, bu sefer arkamı bırakmaz, bir baş belâsı... Herkesin içinde küfür ediyor. Baktım

olmıyacak, karakola şikâyet edeyim, dedim. Ama o niyetimi anlamasiyle, önümden koşmağa başladı. Benim ayağım yaralı, koşamıyorum. Benden önce karakola girdi mi, ben yandım. Baktım, herifi geçemiyeceğim, hiç olmazsa kaçıp kurtulayım, dedim. Demeğe kalmadı, o çoktan karakola gidip şikâyet etmiş bile. İki polis yetişti:

— Ulan, adaletin pençesinden nereye kaçıyorsun? diyerek kollarıma yapıştı, sürükleyerek karakola soktular.

Hem ayağıma basıp, hem küfür eden adam, komisere beni gösterdi:

— İşte bu efendim, hürriyet kahramanımız ve büyük kumandanımız Enver Paşa'ya, hâşâ huzurdan, küfür etti.

Enver Paşa mı? Yahu biz onun uğruna can veriyoruz, hiç küfür eder miyiz? Hani Enver diye bir lâf geçse yüreğim yanmaz.

— Efendim, asıl şikâyetçi benim... Ben gaziyim... Haklıyım ben!

Komiser:

— Haklısın da neden kaçıyorsun? dedi.

— Ne yapayım, adam benden hızlı koşuyor, ayağım yaralı...

Anlatamadık, örfi idare mahkemesini boyladık. Bir zaman da öyle süründük.

Derken Kurtuluş Savaşına girdik. Ben İnönü muharebelerinde bulundum. Cumhuriyet ilân olundu çok şükür. Ben otuz beş yaşındayım. Bir gün manavdan meyva aldım, adama on lira verdim. Manav bana iki buçuk lira üstü verdi.

— On lira verdim, dedim.

— Hayır, iki buçuk... dedi.

Göz göre göre beni dolandıracak. Baktım, ağız kavgasiyle olmıyacak, karakol da yakın, gidip şikâyet edeyim, dedim. Eskiden ağzım yandığı için, tabanları kaldırıp koştum. Manav benim koştuğumu görünce, tulumbacı koşusu tutturarak beni geçti, karakola daldı. Ben de girdim. Herif komisere:

— Gazi hazretlerine söğdü efendim! demez mi?

Kim? Ben mi? Hem de Gazi'ye!.. Gazi Mustafa Kemal Paşa'ya!

Altı ay sürdü muhakeme... Kurtuluncaya kadar akla karayı seçtim.

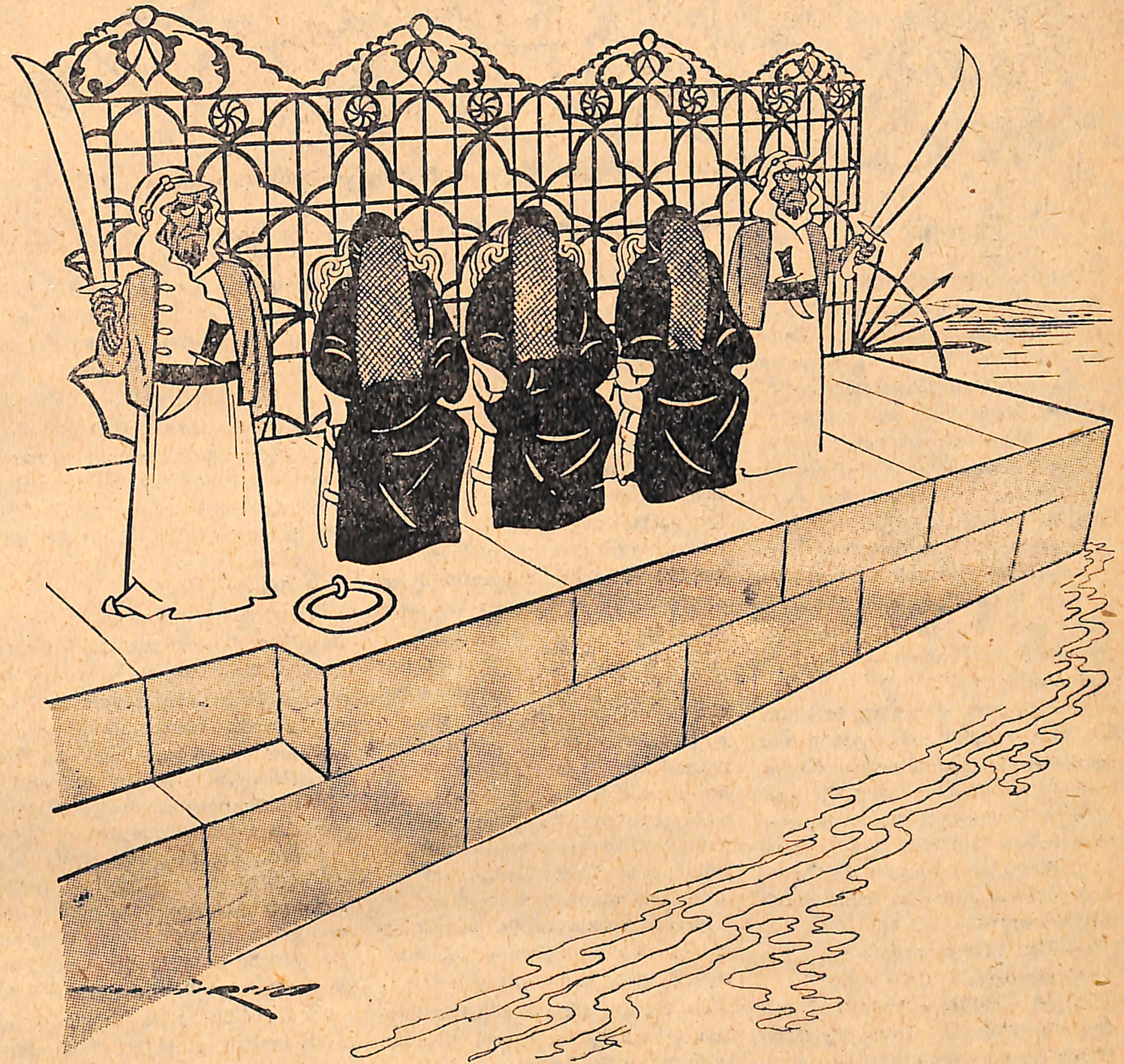
1940 yılında bir gün bir resmî daireye işim düştü. Memur bir türlü işimizi yapmaz. Git gel, git gel, bıktım. Bir gün de açıkça rüşvet isteyince:

— Dur seni şikâyet edeyim de... der demez aklım başıma geldi ama neye yarar, herif başladı koşmağa. Bre aman... Yaş bulmuş elliyi... Eskiden bile koşamazdım, şimdi nasıl koşarım!... Kaçsam bir türlü, koşsam bir türlü... Ben de başladım. koşmağa, ha koş, ha koş... Karakol da uzak, düşüp bayılacağım. Memurun arkasından karakola girdim ama; iş işten geçmiş...

— Efendim, dedi, işte bu adam, millî şefimiz İnönü'ye hakarette bulundu.

Bre alçak, hiç olmazsa başka bir şey söyle! Ben hiç İsmet Paşa'ya,

Bazı Arap zenginleri bu yaz Boğaziçinde yalılar kiraladılar. (Gazeteler)

Boğaz sefası!..

nasıl olur?..

İşin yoksa sürün dur!

— Efendim, rüşvet istedi, vermedik de ondan, dedik. Ne desen boş, bir kere karakola o bizden önce koşmuş, haklı...

Neyse, çok şükür memlekete demokrasi geldi. 1951 yılındaydı, Bir gün baktım, Amerikalı turistlerle bizim şoförlerden biri sokak ortasında dalaşıyor. Nedir, diye merak edip sokuldum. Şoför, yabancı diye turistleri kazıklıyacak. Saatin yazdığından çok para istiyor. Karakola gitsem, şoför arabayı sürüp, yine benden önce karakola gidecek. Taksinin numarasını aldım, ama şoför de gördü. Görünce yakındaki karakola koşmağa başladı. Ben de arkasından koştum. Hem koşuyorum, hem:

— Allahını seven şunu tutsun! diye bağırıyorum.

Tutan mutan olmadı Şoför daldı karakola.

— Vay, Reisicumhur sayın Celâl Bayar'a söversin ha!...

Az kalsın hapislerde çürüyecektim. Neyse, türlü belâdan sonra ondan da kurtuldum.

Hiç unutmam 1960 yılı. Bir sabah, bir sokak satıcısından patlıcan alıyorum. Patlıcan her yerde yetmiş kuruş, satıcı yüz elli deyince:

— Karaborsacılık yapıyorsun, seni şikâyet ederim, demiş bulundum.

Hay dilim tutulaydı da diyemez olaydım. Herif sırtında küfeyle karakola koşmağa başladı. Ben de ayağımda terlik, sırtımda pijama arkasından... Eh, benim yaşım geçmiş, ne de olsa onun gibi koşamıyorum. Adam benden önce mahalle karakoluna daldı. Ben içeri girip komisere:

— Efendim... demeğe kalmadan, satıcı:

— İşte bu adam, dedi, Başbakanımız Adnan Menderes'e küfür etti.

Artık insanın burasına geliyor, nerdeyse «Ettim ulan, ne olacakmış!» diye bağıracağım.

Ben her ne kadar:

— Menderes'in lâfı olmadı, patlıcan... Karaborsa... Filân dedi isem de mahkemeyi boyladık. Az daha bu yaştan sonra mahkûm olacakken, ihtilâl oldu çok şükür, kurtulduk.

Geçen gün yolda giderken, bir adam birden önümde koşmağa başlamaz mı? Evet, aramızda bir şey geçmedi, ben adamı tanımam ama, koşmasını hiç beğenmedim. İnsanların bu zamanda neye kızıp, neye sinirlendiği bilinir mi? Belli ki gidip beni karakola şikâyet edecek; beni etmese bile başka birini edecek, birinin canını yakacak.

Onun koştuğu taraftaki karakol uzak. Ben hemen daha yakındaki karakola koştum, içeri girer girmez komisere:

— Efendim, dedim, bir adam sayın Başkanımız General Gürsel'e hakaret etti, şu yana kaçmağa başladı.

Adamı tutup karakola getirdiler.

— İşte bu adam! dedim.

Adam:

— Bırakın beni yahu, treni kaçıracağım! deyip duruyordu.

E, ne yaparsın, o benden önce karakola koşsa haklı çıkacak. Böyledir, karakola kim önce koşarsa, o hak kazanır. Onun için, iyi bir koşucu olmayınca başına olmadık belâlar gelir, evin barkın yıkılır.

Delikanlı:

— Haklısınız efendim, dedi, bundan sonra her sabah antrenman yapar, koşucu olurum.

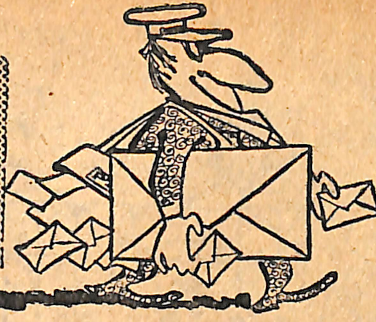
İhtiyar:

— Haaa, dedi, bak o zaman olur!..

Aziz NESİN

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Ehven-i şer!

Unutmuyorlarmış... Ne yapacağız?... Soruyorum size... Karadenizin bazı kasabalarını dolaştım... Keyiften dolaştım. Öyle durup dururken insanları iskandil etmek için değil... Onlar bana açıkladılar. Unutmuyorlarmış. Benim suçum yok...

Birçok yerlerde bana söylenen şu:

«— Abla kime atacağımızı şaşırdık, ne yapalım?...» (Ah bir de benim şaşkınlıklarımı deşseler... Sonu gelmiyen bir şaşkınlık. Onlarınki şuna veya buna oy atmakla tükenecek gibi görünüyor... Benimki ömrümün sonuna kadar bana sadakatle refakat edecek...)

Ben de bazı sloganları belledim. Eskiden samimiyetsiz yaşanamaz zannederdim. Şimdi slogansız yaşanamadığını gördüm. Bir ilçe başkanı homurtusuyla homurdanıyorum evvelâ. Bu hava veriyor havaya... Sonra aşağı yukarı ayni cümleyi yarı inanarak yarı inanmıyarak söylüyorum:

«— Ben CHP'ye atacağım... Ehven-i şer diye...»

Bu «ehven-i şer» kelimeleri çok fiyakalı kelimeler... İnsan söylerken Roma senatosunda «yarın Kesarı öldüreceğim» dercesine edalanıyor...

Yüzlere gölge düşüyor:

«— Öyle diyorsun amma abla. Biz unutmadık. Burada ayrılık gayrılık yaptıklarını unutmadık. Harp zamanında ayni fırından bize mısır ekmeği veriliyordu. Memura beyaz ekmek... Onlara vesikayla şeker veriliyordu bize verilmiyordu...»

İşte beyler, yalnız Ankara'ya, İstanbul'a ve birkaç büyük şehre göre, masa başından memleketi idare etmenin sonucu... Topluma bazı hareketlerin mânasını inceden inceye benimsetmeden, karşınızda kör, sağır, dilsiz, hissiz ağaç kütükleri varmışcasına hareket etmenin sonucu... İyi kölelikten başka beceriksizlikleri olmıyan idare memurları kullanmanın sonucu...

Bu yapılanı hükûmet istememiştir muhakkak. Ayni fırından iki çeşit ekmek çıkarsa harp zamanında, «imtiyazlısı» ancak hastalar olur normal bir idarede... Böyle ayrılıklar gayrılıklar, drank diye insan vurmaktan beterdir. İzzeti nefsi yaralıyan ayrılıklar gayrılıklardır bunlar.. Bunun sonu, 20 sene sonra işte:

«— Abla unutamıyoruz» dur...

Herkes vaaz vermeğe başladı seçimlerden önce... Ben de bari bir seferlik vâiz kesileyim:

«— Unutun, bir tek gün için unutun, oy sandığının başına giderken unutun, şu iki kelime var ya, hani «ehven-i şer,» onun aşkına unutun, Pala Paşa aşkına unutun. Alican aşkına unutun da, gene CHP'ye atın... O ayni fırından size mısır ekmeği başkalarına beyaz ekmek yediren CHP'ye...»

Bunu sözle söyliyemedim onlara, göz görmiye görmiye söylemek daha kolay... Unutmıyan insanlara!...

Demokrasi:

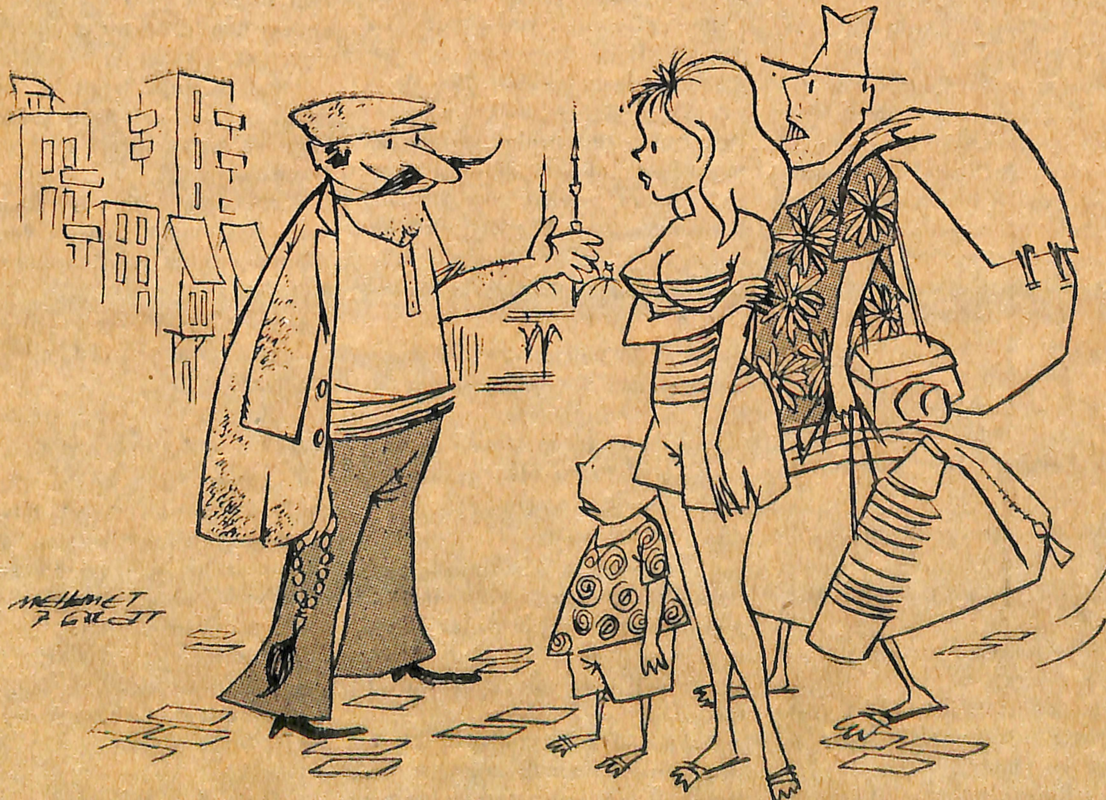
Vallahi var bizde. Delil de elimde... Bir memleketin monden hayatında sakıt hânedan birinci plâna geçerse, demokrasi var demektir o memlekette... Örnek olarak Fransa'yı alın ilk önce... Sonra bizi... İsterseniz ilk önce bizi alın...

Fransa'da bir adamcağız vardır. Basın kralı'dır bu adam. Adı Pierre Lazareff'dir. Dünyanın kafaca en medenî kişilerinden biridir bu Pierre Lazareff. Gazetecilikte on iki şey icadedilmişse dokuzu bunun buluşudur. France-Soir gazetesinin sahibidir. ELLE mecmuasının sahibidir, ve daha yarım düzine dergiyi lânse etmiştir... Bu adamcağız (tabiî para bol) bir şato almıştır... Hafta sonlarını geçirmek için... Bu şatonun da Comte de Paris'in malikânesine bitişik olacağı tutmuştur. Comte de Paris denilen kişi Fransa tahtının vârisidir... Eğer bir gün Fransa'da kraliyet olursa!... Onbir adet çocuğu vardır, her birine bol keseden ünvanlar dağıtmıştır. Ve krallarının kafasını uçurtan Fransızlar, hâlâ bu aileye «la famille de France» demekte hiçbir mahzur görmezler... (Fransa ailesi)... Dünyanın en büyük demokratı olan Pierre Lazareff, şatosu Fransa tahtının vârisinkine yapışınca basına bu ailenin yaşayışını en ufak teferruatıyla saldı... Doğumları haber verdi... Uzun burunlu prens ve prenseslerin mebzul olduğu vaftiz törenlerinin resmini bastı. Uzuuun kuyruklu boş bakışlı, kırmızı küreciği az kanlı gelinlerin elbise kuyruklarını teşhir etti... Herbirinin kafasına oturtulan tacın tarihinden bahsetti... Buna Comte de Paris'nin ailesiyle başladı. Sonra efendim öbür sakıt kral ailelerine atladı. Onları da halka romantik hâlelerle tanıttı. Sakıt olmıyanlara geçti sonradan, onların da yemeklerinde ne yediklerinden, iç çamaşırlarında ne giydiklerinden tutun, hâmileliklerinde ne şekilde aş erdiklerine toplumları iştirak ettirdi... Bir zamanlar sakıt olmıyan hânedan sakıt olan hânedanı huzuruna sokmazdı, öyle yaptı ki Lazareff, unutulmuş akrabalıkları tekrar herkes hatırladı... Prenses Mararet'in romantik aşkı imdadına yetişti... İmparatoriça Süreyya'nın trajedisi manşet olmağa müsaitti ve sinema artistlerinden fazla gıda verdiler dünya gazetelerine prens ve prensesler. O hale geldi ki iş...Comte de Paris'in kızı soğuk bakışlı İzabel'in önünde eski gelenekler ihya edilerek reverans yapılıyor demokratik Fransa'da... Pierre Lazareff bunu yaparken «fakir» in ne istediğini biliyordu. İster akıl fakiri olsun, ister servet yoksunu... Toplumların rüyaya ihtiyacı vardır. Yoksun yoksundan nefret eder. Nesini sevecek ki... Halbuki, taç, taht pırlanta, nah bu kadar zümrüt, peri masalı işidir. Halk peri masallarını sever...

Buraya kadar güzel... Bize ne oluyor bu sıkıda... Aynı şeyi biz de yapmağa başladık kıyasıya... Alelâde bir genç kız Boğaziçi'ne gelir ana babasıyla bir yaz geçirmeğe: Röntgenci oluruz âdeta... Prenses bilmem kim parmağının ucunu suya batırdı... Prenses bilmem kim parmağının ucunu suya batırmadı... Parmağının ucunu gösterdi... Parmağın ucunu göstermedi... Bir sürü varlıklı işsiz güçsüz methiyeler düzmeğe başladık... Öf... Ne bu?...

Fransızlar bunu istedikleri kadar yapsınlar. Onlar herşeye kanıksamış bir millettir, cumhuriyete bile... Bizler, bizler bir nebze başka türlü olmalıyız... Hele bizim ihtilâllerin üstünden de 200 sene geçsin. Hele demokrasi şöyle özlü özlü, köklü köklü bir otursun, ondan sonraaa istediğimiz kadar prenses Rikiki'nin gözyaşlarından veya prenses Beyhude'nin kırk parçaya doğranmış sevgilisinden tonlarla gözyaşı dökerek kilometrelerle bahsedelim... Şimdilik sinirime dokunuyor, sinirime dokunuyor amma tesellim şu: Diyorum ki kendi kendime, bir memleketin monden hayatında sakıt hânedan ön plâna geçerseee... o memlekette demokrasi vardır. İşte Fransa, işte... biz... Demokrasinin bizde yerleştiğine dair bu sağlam delili buldum ben. Kıza kıza sevinıyorum, sevine sevine kızıyorum...

Turistlere tecavüzler arttı. (Gazeteler)

— Bir hâtıra istemez misiniz Madam?..
— Mersi, çocuğumuz var!..

Boş'luk üzerine

Alican buyuruyor:

— D.P. nin boşluğunu doldurduk! Canları sıkıldıkça füze fırlatıp:

— Uzayın boşluğunu doldurduk, diyen, dev liderlerin demeçlerini hatırlatıyor, insana!

★

D.P. nin «boş» luğu...
D.P. nin alınan boşluğu...
D.P. nin bekleyen boşluğu...
D.P. nin Y.T.P. tarafından doldurulan boşluğu.

....

Y.T.P. nin «boş» luğu...
Y.T.P. nin alınacak olan boşluğu...
Y.T.P. nin bekleyecek olan boşluğu...
Y.T.P. nin doldurulacak olan boşluğu...

....

Gramer dersi değil! Bir fasit daire ki hep boşlukta dönüyor!

★

Y.T.P. lideri Alican'a göre; Y.T.P., D.P. nin boşluğunu doldurmuuuuş! Şimdi ne olacak?

Tabii A.P. buna kızacak! Y.T.P., D.P. nin boşluğunu dolduramaz diyecek! Derken ortaya C.K.M.P. çıkacak, A.P. de Y.T.P. de C.H.P. de hava alırlar diye gürliyecek... Buna A.P. de Y.T.P. de C.H.P. de teker teker cevap verecekler... C.H.P., A.P. yi, A.P., C.H.P. yi; C.K.M.P., Y.T.P. yi; Y.T.P., C.H.P. ve C.K.M.P. yi sıra ile itham edecekler...

Ve gazetelerde bununla ilgili haberleri, demeçleri okuyaduracağız...

— C.H.P., A.P., C.K.M.P., Y.T.P., C.H.P., Y.T.P.

— AHCKMPTYPYTPCKPHPPP...

— ....

Eğer Alfabeyi icat eden adam yaşasaydı ve harflerin bu derece «boşluk» lar üzerine kullanıldığını görseydi, mutlaka yaptığına yapacağına pişman olurdu!

Insanlar ve tavuklar

Sözüm ona Semplon ekspresi... Ama otuz küsur saattenberi kurum yutuyorduk... Halkalı istasyonunda bu kara zihniyetli lokomotiften kurtulup, elektrik medeniyetinin makinasına kavuşunca rahatladık.

Kompartıman arkadaşım bir Alman turistiydi.. «Medenî şehre girince trenin lokomotifinin de medenileştiğini» söyledim... Ataköy sitesinin yüksek yapılarına sözlerimi onayladı...

Gecekondular ki, ne gecekondular?... «Kurum geliyor şu perdeyi kapatalım» diyecek oldum, gülerek hatırlattı ki, Halkalı istasyonundan beri elektrikli lokomotifle ilerliyoruz...» Gecekondular küçüldükçe, garipleştikçe Alman'ın pancar suratı genişliyor, gözleri dört açılıyordu... Eliyle, nohut odalı, bakla sofalı, gecekonduları göstererek:

«— Hayatımda böyle ev görmedim» diye mırıldandı.

Burnumdan, ter damlacıklarının fışkırdığını hissettim...

«Bak, bak» dedi:

— Bu ne biçim ev?

Sosis biçimli işaret parmağının istikametini takip edip baktım. Gerçekten korkunçtu... Yüksekliği bir metreyi geçmeyen; kapısı, delikten farklı olmayan dört adet tahta parçası... Damı da paslı gaz tenekeleriyle örtülmüş... Birden gözüme takıldı. Delik biçimli kapıdan bir tavuk çıkıyordu. Gözlerimde şeytanî bir kıvılcım parladı... Hemen cevap verdim:

— Ohooo, o sizin dediğiniz ev değil ki... Kümes!

— Kümes mi?

— Kümes ya! Bakın, bakın, içinden tavuk çıktı...

Birden, cümlem boğazıma düğümlendi, yüzümün rengi değişti. Tavuğun çıktığı kapıdan elinde su testisi bir de kadın görünmüştü... Hem de kara çarşaflı!

Alman turisti neşelenmişti... Yalanımı yüzüme vurmanın sevinci ile mırıldandı:

— Tavuklarınız da pek cinsmiş!

Kasap et derdinde millet can !

Bizim mahallede, gazeteler hep tersinden okunur... Otobüs durağındaki gazete satıcısı da mahallelinin huyunu bildiği için sergisini hemen her gün, spor sayfalarının görüneceği şekilde düzenler... Bu yüzden sabahları daha evden adımını atar atmaz çamaşır mandallarına asılı spor sayfalarıyla karşılaşırım... Ve ister istemez başparmak büyüklüğündeki harflerden kurulu manşetleri şöyle bir okurum... Bu manşetlere karşı son günlerde ilgim bir hayli arttı... Zira bir türküdür, günlerdenberi devam ediyor:

«Can gidecek!»

«Can'ın İtalya gezisi geri kaldı.»

«Can gidemiyecek.»

«Can uçak biletini aldı.»

«Can'ın askerlik pürüzü çıktı.»

«Can'ın askerlik pürüzü halledilivor.»

«Can, pürüzünü halletmek için Ankara'ya gitti.»

«Can askerlik pürüzünü hallettiğini söyledi.»

«Can'ın gitmesi katileşti.»

«Can gidiyor.»

«Can!...»

Bir de, derler ki, gazetelerimiz, bunca meselemiz, bunca derdimiz dururken dünyaya bir futbol topunun yuvarlaklığından bakarlar... «Doğu illerimizde kuraklık varmış, millet ekmek kavgasındaymış, beş kişilik ailede üç kişi zor doyuvormuş, şunca insan sokakta yatıyormuş...» Bunlarla ilgilenilmez de bilmem ne spor klübünün santrforunun şimdiye kadar topa kaç defa kafa vurup filelere taktığının hesabı yapılır...

Bendeniz, böyle düşünenler gibi değilim. Bilâkis, asıl meselelerle dertlerle uğraşanların spor sayfaları olduğu kanaatindeyim...

Baksanıza; bundan daha önemli dert ve bundan daha açık alârm olur mu:

«Can gidiyormuş da hâlâ uyuyormuşuz!

En iyi fareler Türkiyede yetişiyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

Kebaba hürmet ?

Recep Dengin, Büyük Millet Meclisi 27 Mayıs 1960 ta feshedildikten sonra politikadan çekilmiş, İstanbul'a yerleşerek Tophane'de bir kebapçı dükkânı açmıştı... 27 Mayısa kadar Adnan Menderes grubuna, muhalefet sıralarından «Hürriyet verin, adalet istiyoruz, konuşmak istiyoruz, söz verin» diye haykıran eski Ankara Milletvekili, dükkânı açtıktan sonra «Az piyaz ver, yoğurtlu biiiirr, döner nerede kaldın?» şeklindeki cümleleri kullanır olmuştu.

Recep Dengin, gerçekten namuslu adamdır. 27 Mayıstan bu yana ne Kurucu Meclis, ne başka bir şey için kimseye yanaşmamış, ekmeğini kollarını sıvayıp kebapçı dükkânının ocağına geçerek çıkarmıştı... Geçenlerde ilk defa olarak Ankara'ya geldi.

Anadolu Klübünde Cemil Sait Barlas ve Kemal Zeki Gençosman'la birlikte rakı içiyor, sohbet ediyordu. Masada Cemil Sait Barlas olunca sohbetin konusu ne olur? Helbet, Sosyalizm... İşte Sosyalizm üzerine konuşulurken bir ara Dengin'in söze karıştığı görüldü:

— Ben bu dâvaya onbeş yıldır baş koymuşum...

Cemil Sait Barlas popyonunu düzelttikten sonra konuyu değiştirmek istedi:

— Sahi Recep, senin kebaplarını çok methediyorlar ha?

Dengin, bozulur gibi oldu...

— Ne demek istiyorsun yani ağabey? dedi. Politikacılığımızdan, sosyalistliğimizden söz etmiyorsun da kebapçılığımızdan bahsediyorsun. Şurada kebapçılığımız topu topu on ay ise politikacılığımız ve sosyalistliğimiz onbeş yıl!

Kebabı çok sevdiği söylenen Kemal Zeki burada başını kaldırdı. Dengin'e dönerek, şöyle fısıldadı:

— Aman, aman... İsabet!

Örsan ÖYMEN

YAHYA KEMAL

Merdiven!

Yahya Kemal'in de bulunduğu bir toplulukta gençlerden biri:

— Üstad, demiş, Hamit hakkındaki fikirlerinizi öğrenebilir miyiz?

Yahya Kemal, gülerek cevap vermiş:

— Yüksek şair.

Genç tekrar sormuş:

— Çok mu yüksek?

— Çok yüksek. Elinde bir merdiven var, birinci basamağı yıldızlara varıyor.

Vuslat...

Üstad, bir gün dolmuşla Taksim'e giderken yanına tanımadığı iki genç hanım binmiş. Hanımlar şairi tanıdıkları için biraz konuşmak, kendi ağzından şiirlerini dinlemek istemişler. Bir tereddüt devresinden sonra, daha genç olanı:

— Ah... Üstad, demiş, ikimiz de şiirlerinize hayranız. Hele «Vuslat» ı belki binlerce defa okumuş ezberlemişizdir. Bu şiirinizi bir de sizden dinleyemez miyiz?

Yahya Kemal cevap vermiş:

— Hanımefendi sizi kırmak istemezdim ama. . ben otomobilde vuslat lâfı edecek yaşı çoktan geçtim. Görmüyor musunuz?...

Türkçe!

Yahya Kemal bir gün Falih Fıfkı Atay ile Ulus matbaasında oturuyormuş. Atay'ın tanıdığı bir genç ziyaretine gelip yanlarına ilişmiş. Ciddî ateşli bir genç. Daha oturmadan söze başlamış:

— Bu İstanbul Türkçesi meselesi nedir beyefendi? Hâlâ İstanbul imtiyazlı bir şehir sanki. Artık Anadoluya dönmek zamanı geldi. Geldi de geçti bile. Aydınlarımız artık diliyle, gerçekleriyle Anadoluya dönmeli... Anadoluyu tetkik etmelidir.

Falih Rıfkı Atay, biraz da şaşkın delikanlıyı dinlerken Yahya Kemal söze karışmış:

— Gencin hakkı var Falih Rıfkı, demiş, hakikaten Anadolu kelimeleri İstanbuldan daha iyi telâffuz eder. Daha çok hakkını verir. Meselâ: otobüs denilen koca taşıta iriliğine uygun olarak otobos der de... İstanbul'un profesör'üne karşılık kelimeyi küçülterek «prufüsür» yapar. Biliyorsun bizim profesörlerin bir kısmı da hakikaten prufüsür'dür.

İlk şiirini 18 yaşında iken, 1.Eylül.1902 tarihli «İrtika» isimli dergide yayınlayan Yahya Kemal, 2.Aralık.1884 te Üsküp'te doğmuştur. Eski bir Türk ailesinin oğlu olan şair, çocukluğunu Balkanlarda, Rakofça'nın sınırsız kırlarında geçirmiştir. Bu yılları *«Açık Deniz»* isimli şiirinde dile getirir.

«Balkan şehirlerinde geçerken çocukluğum,
Her lâhza bir alev gibi hasretini duyduğum.
Kalbimde vardı Byron'u bedbaht eden melâl,
Gezdim o yaşta dağları, hülyam içinde lâl,
Aldım Rakofça kırlarının hür avasını,
Duydum akıncı cedlerimin ihtirasını...»

İlk tahsilini Üsküp'te ve Selânikte tamamladıktan sonra İdadi tahsili için İstanbul'a gönderilen Yahya Kemal, burada Avrupaya dair konuşmaları dinleye dinleye derin bir tesir altında kalmış ve 18 yaşında ailesinin izni olmadan Paris'e kaçmıştır. Bu devrede Genç Türklük akımının tesirleri ile çalışmaları vardır.

Pariste ciddî bir öğretim görmek için Meaux kolejinin yatılı kısmına kaydolmuş, bir yıl zarfında fransızcayı öğrenerek 1904 te Paris Siyasî İlimler Okuluna kaydolmuştur. Hariciye bölümüne devam ederken tarihçi Albert Sorel'in tesiri altında Orta Çağ Türkoloji derslerine ilgi gösteren Yahya Kemal, Türk Tarihini daha yakından ve etraflıca tetkik fırsatını bulmuş, bu çalışmalar, ona, şiirimize yeni bir ses, Millî bir karakter vermek hususunda yardımcı olmuştur.

1908 Meşrutiyet İnkılâbını müteakip İstanbula dönmüş, şiirlerini kendi çıkardığı «Yeni Mecmua» da yayınlamağa başlamıştır.

1912 de Darüşşafaka Edebiyat ve Tarih öğretmenliğine tâyin olunan Yahya Kemal, daha sonra Ziya Gökalp'in yardımıyla Darülfunun'un tarih müderrisliğine getirilmiştir.

Millî Mücadele yıllarında, günlük gazetelerde İstiklâl Savaşımız için yazılar yazan ve «Dergâh» isimli dergide gençlerin liderliğini yapan Şair, Lozan murahhas heyetine müşavir üye olarak katılmış, Cumhuriyet yıllarında bir çok kere Milletvekili seçilmiş ve Elçiliklerde bulunmuştur.

Şiirlerinde aşkı, sevgiliyi, kadını terennüm eden Yahya Kemal hiç evlenmeden hayata gözlerini yummuştur.

«Rintlerin Ölümü» isimli şiir'ini bu vesileyle hatırlıyoruz:

Hâfızın kabri olan bahçede bir gül varmış;
Yeniden, hergün, açarmış, kanayan rengiyle.
Gece, bülbül, ağaran vakte kadar ağlarmış,
Eski Şirâz'ı hayâl ettiren âhengiyle.

Ölüm âsûde bahâr ülkesidir bir rinde;
Gönlü her yerde, buhurdan gibi, yıllarca tüter.
Ve serin serviler altında kalan kabrinde
Her seher bir gül açar, her gece bir bülbül öter.

Hindi...

Halit Fahri Ozansoy, bir gün Yahya Kemal'i yemeğe davet ediyordu:

— Hocam, dedi, fakirhane sizi ağırlamaya pek elverişli değildir ama... âlâ bir hindi dolması var.

— Hindi güzel, fakat sofrada kaç kişi var sen ondan haber ver!

Mon rev Fami...

Celâl Sahir bir toplulukta bir çok şiirini okuduktan sonra, Fransız şairi Verlen'in Mon rev fami isimli şiirini hatırlatarak bir beyit okudu:

Mon rev fami... sevgili bir şiiri Verlen'in
Vardır benim de böyle güzel şiirlerim!

Son mısraı duyunca Yahya Kemal dayanamadı:

— Öyle şiirlerin varsa onları okusana be birader. İki saattenberi niye bunları dinletiyorsun?

Ne yaptın?

Sıkıntılı günlerinden birinde Yahya Kemal, Bebek'te bir ahbabı ile oturuyormuş. Üzüntülü ve ağır hava devam ederken tanıdıklardan birkaç kişi masalarına gelip konuşmaya başlamışlar. Sıkıntısını bir an için unutan Şair, ahbabına dönerek demiş ki:

— Yarın huzur-u Rabbülâlemine çıkınca soracaklar: «Ne yaptın?» Diyeceğim ki: «İşte şiirlerim. İşte dostlarım...»

Kast!

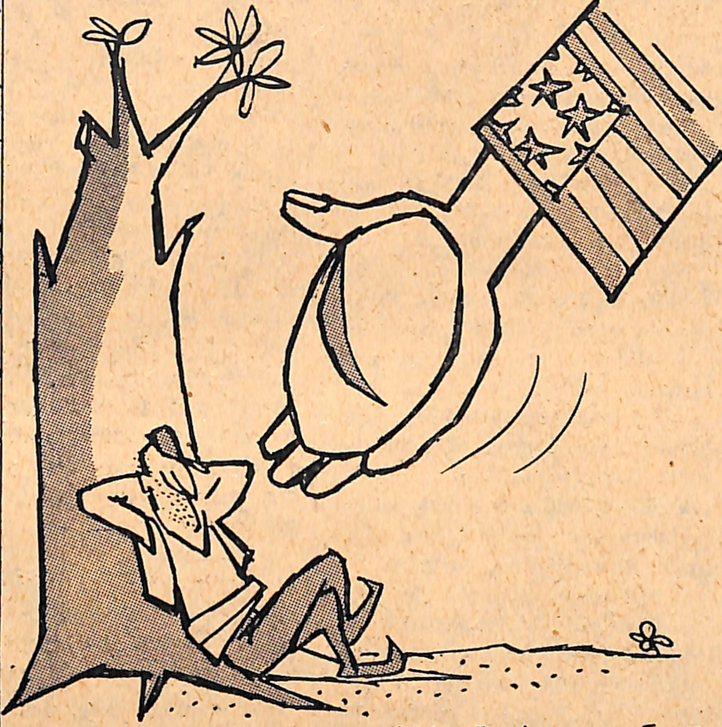
Osmanlı İmparatorluğunun son ve sadık sadrazamı Damat Ferit, Sevr muahedesini imzaya gidiyormuş. Bebekteki yalısından karşıdaki vapura binmek üzere hareket etmiş. Damat Ferit bindikten sonra kalkması gereken vapurun çıpası nedense bir türlü kurtulamıyor, zincirler Bebek şamandırasına dolanıyormuş.

Bu sırada Bebek gazinolarından birinde oturmakta olan şair Hamid ile Yahya Kemal birbirini tamamlayan iki mısra söylemişler:

Hamit — *Söyle bir gün gelir ise sırası*

Y. Kemal — *Ne idi kastın Bebek şamandırası.*

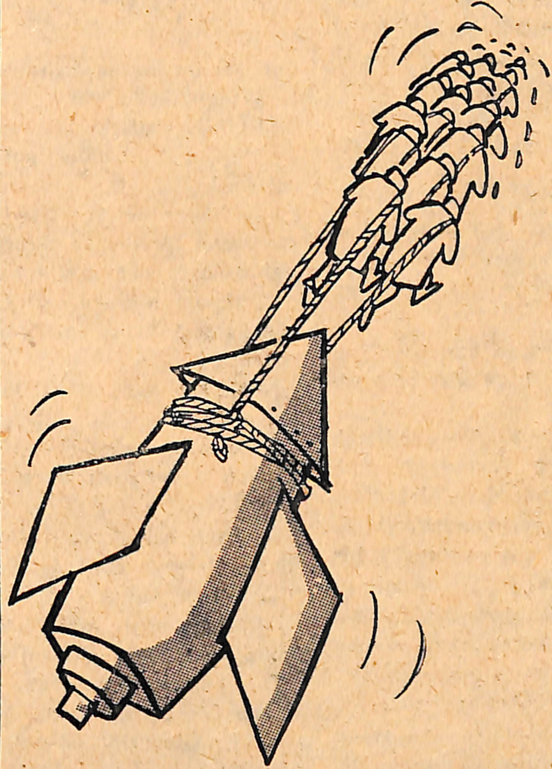
HAFTANIN KARİKATÜRLERİ

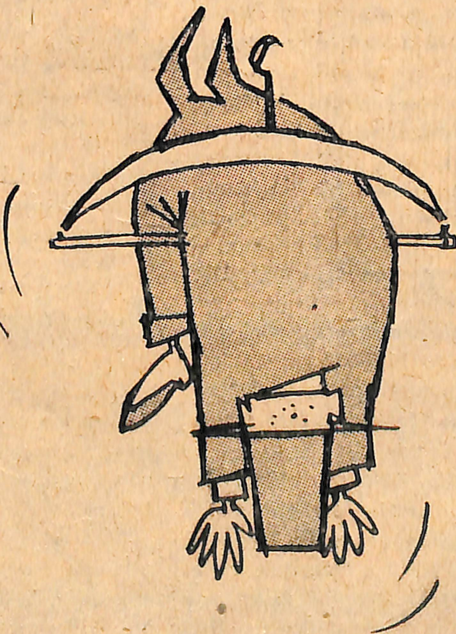
AMERİKA'DAN BUĞDAY ALIYORUZ. (GAZETELER)

EKMEK ELDEN...

VOLGA MAHKÛMLARI

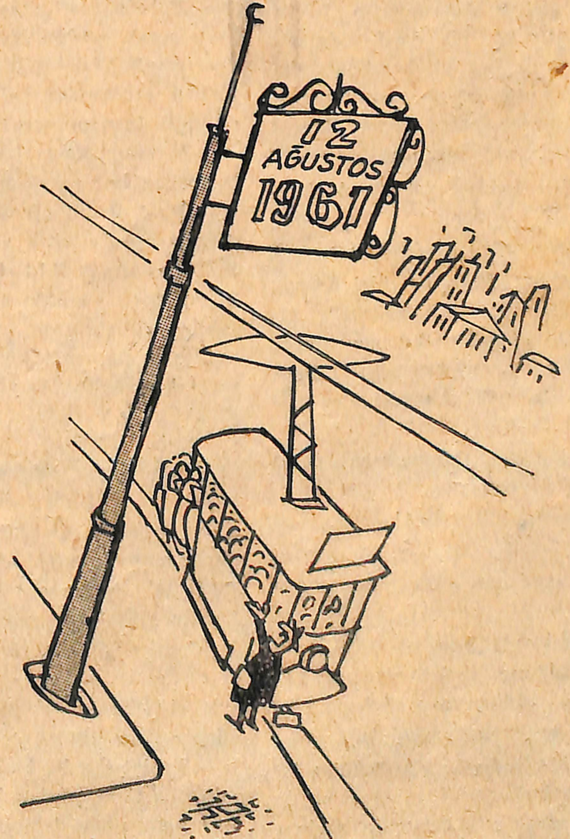

SEÇMEN KÜTÜKLERİ ON BEŞ GÜN ASKIDA KALACAK. (GAZETELER)

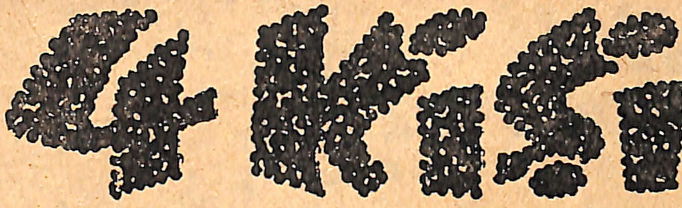
YAZISIZ

İSTANBUL TRAMVAYLARI KALKTI. (GAZETELER)

—BAYLAR BURAYA KADAR...

CAFER ZORLU

EKSPRESİN ikinci mevki kompartmanlarından birinde üç kişi seyahat ediyordu: Maliye memuru Çekof, genç karısı Sisi, bir de tüccar Vasili.

İçeriye dördüncü bir yolcu girdi. Cebinden gazete çıkararak okumağa başladı.

Yolculuk herkese bıkkınlık vermişti. Üç kişi esnedi, gerindi. Güzel Sisi, ayağiyle lokomotifin istimine tempo tutarak:

— Eyvah, daha beş saat yolculuğumuz var. Patlamak işten değil, dedi.

Kocası:

— Demiryolu seyahatleri insana usanç verir. Ne etmeli de şu boş zamanı öldürmeli? Bilemiyorum! diye pufladı.

Tüccar Vasili söze karıştı:

— Üstelik bir de biletler ateş pahasına!

Güzel kadın büsbütün sinirleniyordu ki, kapının yanında gazetesini okuyan meçhul adam, birdenbire doğruldu. Kompartmandakileri teker teker süzdü; ortaya sürprizli bir lâf attı:

— Canınız sıkılıyor, demek? Siz hüviyetinizi gizliyorsunuz da canınız ondan sıkılıyor.

Tüccar Vasili hopladı:

— Nasıl? Hüviyetimizi mi saklıyoruz? Ben de mi? Ben ki meşhur firmaların mümessili...

Meçhul adam, sâkin sâkin gülümsedi:

— Biz hiçbirimiz hakikî hüviyetimizi belli etmiyoruz. Meselâ siz? Siz kimsiniz?

— Ben çivit fabrikalarının mümessili ve Londra'daki...

— Hah hah... Saçmalıyacağınızı zaten önceden kestirmiştim. Niçin yalan söylemeli? Siz Vatikan'da papanın sağ eli olan bir kardinalsiniz. Şimdi gizli murahhası olarak diplomatik temaslar yapmak üzere Kremlin sarayına gidiyorsunuz.

— Çıldırmışsınız! Ben mi Vatikan'ım?

— Vatikan değil, kardinalsiniz. Ey başpapaz! Kendinizi de, bizi de aptal yerine koymayın. Ben sizin, asrımızdaki en zeki, en kurnaz siyasî şahsiyetlerden olduğunuzu biliyorum. Hakkınızda pek çok şeyler işittim.

Meçhul adam, tabancasını çekti ve tâcire çevirdi:

— Ciozeppe! itiraf et!

Maliye memuru Çekof, tüccara eğildi. Tabancadan gözlerini ayıramıyarak:

— Karşımızdakinin ne müthiş adam olduğunu görüyorsunuz ya. Başpapaz olduğunuzu söyleyiverin. Bundan ne kaybedeceksiniz?

— Pekâlâ canım... Kardinalim işte... Kardinal...

— Gördünüz mü? Demedim mi ben size bu adam Kardinal diye? Ekseri insanlar göründükleri kimseler değillerdir. Beni takdis edin muhterem peder!

Vasili, ne yapacağını bilememekle beraber, iki elini kaldırdı ve meçhul adamın başına doğru haç çıkararak onu takdis etti.

Sisi, kahkahalarını zor zaptediyordu. Dudakları arasından pufladı. Vasili kızdı:

— Gülecek ne var bunda? Hem siz benim bir dakika dışarı çıkmama müsaade eder misiniz?

— Hayır! Müsaade etmem. Oturun da çevirdiğiniz entrikaları anlatın.

— Ne entrikası, canım? Ben entrika, mentrika...

Tüccar, tabancayı alnına dönmüş görünce sesini kıstı. Tevekkül içinde:

— Evet. Birçok entrikalar çevirdim. Anlatayım size! dedi.

— Anlat... Çabuk.

— Anlatacağım ama, çekiniz tabancayı yüzümden... Hem ne anlatayım, bilmem ki... Bir gün beni bir İtalyan Sinyoritası sevdi.

— Bu Sinyorita elbette prenses olacak.

— Öyle ya... Prenses... Bana dedi ki: «Vasili'ciğim... Şey... Ciozeppe'ciğim! Seni seviyorum!» dedi ve öpüştük.

— Durun bakalım, durun... Bu ne acele?... Yavaş yavaş! Tafsilâtiyle anlatın. İlk önce nerede tesadüf ettiniz? Prensesle nasıl sevişmeğe başladınız?

— Baloda rastladım. Üstünde beyazlı pembeli bir elbise vardı. Hem de sırmalı. Bizi bir büyükelçi birbirimize tanıtmıştı. Dedim ki: «Ah, ne güzelsiniz, prenses! Ben sizi...»

— Meseleyi karmakarışık ettiniz. Başpapaz baloya gider mi hiç?

— Balo değil, efendim. Şöyle eş dost arasında bir gece eğlencesi. Prenses bana dedi ki «Ciozeppe! Ben bedbaht ve günahkâr bir kadınım! Benim günahlarımı çıkarın.» Günahlarını çıkarmak için daireme gelmesini söyledim. O da bana: «Kardinal! Affedersiniz, fakat sizi seviyorum!» dedi.

— Maceranız amma da münasebetsiz ha... Hikâye anlatmasını da bilmiyorsunuz. Bakınız şu bayı ve şu bayanı mevzuyla alâkalandırabildiniz mi? Ne gezer! Eğer papanın kardinalleri hep sizin gibi aptalsa Vatikan'ın işleri berbat, doğrusu...

★

Meçhul adam Çekof'a baktı ve nâzikâne dedi ki:

— Tabiat size bu kadar istidat vermiş ki... Canı sıkılan bayanınızın iç sıkıntısını niçin dağıtamadığınızı bir türlü anlıyamıyorum.

Maliye memuru sarardı ve telâş içinde sordu:

— Nasıl istidat?

— Nasıl istidat olacak? Dünyanın en güzel sesli adamısınız. Artist şapkanızı çıkarıp melon şapka giymekle tanınmaz hale mi geldiğinizi sanıyorsunuz? Bütün başşehirlerde alkışlanmış sizin gibi meşhur bir baritonu herkes tanır. Hattâ metresiyle kaçamak yapmak için basit bir memur tavrı takınsa bile...

— Yanılıyorsunuz efendim... Ben sahiden maliye memuruyum. Bu bayan da metresim değil, zevcemdir.

— Haydi uzatmayın... Bir şarkı lûtfedin.

— İyi ama, ben şarkı söylemesini bilmem. Sesim gayet kötüdür, bozuktur, akortsuzdur.

— Estağfurullah! Büyük istidat sahipleri daima böyle tevazu gösterirler. Rica ederim... Şarkı!

— Sizi temin ederim ki...

— Fazla lâf yok! Haydi bakalım...

Yine tabanca dikildi. Çekof, imdat dilenir gibi karısının yüzüne baktı. Sonra, Rigoletto operasından aklında kalan bir parçayı falsolar içinde söylemeğe başladı:

Femmes varient

....

Meçhul adam, yumruğunu çenesine dayayıp coşkunluk içinde şarkıyı dinledi. Zaman zaman tempo tutar gibi parmağını sallıyor, alçak sesle soloya o da refakat ediyordu. Nihayet:

— Enfes! Mükemmel... dedi. Bir gecede kaç para kazansanız hakkınızdır. Musiki hoşça vakit geçirtir, değil mi Kardinal? İşte maskelerimizden sıyrıldık, hüviyetlerimiz meydana çıktı, ne âlâ oldu. Ah şu yalan, ah şu sahte, şu göz boyayıcı örtülerimiz! Hattâ vücudumuza, tenimize yapışmışlar... Meselâ siz, bayan! Üzerinize elbise giymişsiniz. Korseniz var. Ayağınızda da yüksek topuklu iskarpinler. Halbuki ben bütün bu yalanlardan, bütün bu maskeli hallerden tiksinirim. Sayın bayan! Üzerinizden bütün bunları atınız. Elbise denilen örtü ile kâinatın en güzel nesnesi olan kadın vücudunu gizlemenin ne mânası var?

Garip yolcu, böyle diyerek, tabancasını kadının kocasına çevirdi ve kadına tatlı bir sesle âdeta yalvardı:

— Soyunun. Zevceniz yahut sevgiliniz soyunmanızın aleyhinde değil. Doğru söylemiyor muyum, Maestro?

— Evet... Nasıl... Aleyhinde... Olabilirim?.. Ben... Güzellik âşıkıyım... Sisi!... Biraz soyunabilirsin... Heh heh heh...

Sisi'nin gözlerinde şimşekler çaktı. Sararmış, köşeye sinmiş bir halde oturan kocasına nefretle baktı. Oturduğu yerden sıçrayarak sert bir sesle:

— Ben de güzelliği severim. Fakat korkaklıktan hoşlanmam. Bu tabancalı bay için soyunacağım. Fakat Kardinal'e söyleyin yüzünü örtsün.

Meçhul adam emretti:

— Kardinal! Siz ruhanî sınıfından olduğunuz için günaha girmeyin. Gazete ile yüzünüzü örtün.

Çekof mırıldandı:

— Sisi... Kuzum, cicim... Sakın, fazla...

— Sus, sen karışma... Ben ne yapacağımı bilirim.

Kadın, blûzunu çözüp çıkardı. Etekliğini indirdi. Ve hiç kimsenin yüzüne bakmadan, kaşlar çatık, soyunmağa devam etti. En nihayet dudaklarının ucuyla güldü; ve:

— Vücudum güzel, değil mi? dedi. Eğer beni öpmek isterseniz kocamdan müsaade alın. Sizi kırmaz sanırım!

— Bariton! Hayatımda rastladığım kadınların en güzeline dudaklarımı temas ettirmeme müsaade et.

Çekof, çenesi titreye titreye mütehiş yolcuya bakıyor, bir şey söylemiyordu.

— Susmak, kabul etmek anlamınadır. Görüyorsunuz ya. Eşiniz sizi öpmeme aleyhtar değil, bayan! Hürmetle güzel elinizi öpeceğim.

Tren yavaşlamıştı. Büyük bir istasyona yaklaşıyordu.

Sisi mânalı mânalı güldü:

— Niçin yalnız elimi öpesiniz? Sizinle dudak dudağa öpüşelim. Yoksa hoşunuza gitmiyor muyum? Gidiyorum, değil mi?

Meçhul adam, kadının çorapsız bacaklarına, kalçalarına, dik ve kabarık göğsüne bakarak:

— Beni bahtiyar edersiniz! diye haykırdı.

Sisi ateş püsküren gözlerini kocasından ayırmaksızın, çıplak kollarını meçhul adamın boynuna doladı. Ve onu dudaklarından uzun uzun öptü.

Tren durdu.

Garip seyyah, Sisi'nin parmaklarını dudaklarına götürdü. Teşekkür mânasına, törenle öptükten sonra eşyasını alarak:

— Bariton! Kardinal! İkiniz de beni dinleyin! dedi. Tren burada beş dakika duruyor. Ben ineceğim. Şayet başınızı pencereden çıkarırsanız kurşunu yersiniz. Ona göre!

Tüccar cevap verdi:

— Merak etmeyin efendim. Yerimizden bile kımıldamayız.

★

Tren hareket eder etmez kompartmanın kapısı aralandı. Kondüktör içeriye bir pusula uzattı. Çekof pusulayı açtı ve yüksek sesle şu satırları okudu:

«Canınız sıkıldığından şikâyet ediyordunuz. İtiraf edersiniz ki sizleri bu sıkıntıdan kurtardım. Sonra Kullandığım usul sayesinde hakikî hüviyetinizi de ortaya koydunuz. Kompartmanda dört kişiydik: Bir aptal, bir korkak, bir mert yürekli kadın, bir de: Neşeli adam! Ben!... Haydi Bariton, benim tarafımdan başpapazın elini öp. Çünkü ben de senin tarafından karını öptüm!»

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: **PEYAMİ SAFA**

Çizen: BÜLENT SEREN

4

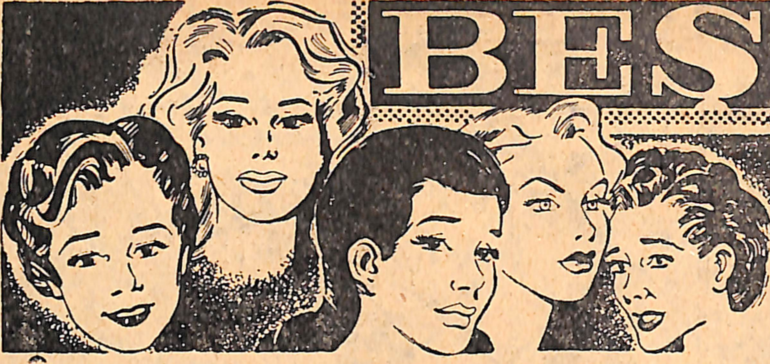

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 4 —

New York'u ne kadar çok seviyordu. Ömründe böyle bir şehir görmemişti.

Nihayet New York Times gazetesindeki bir iş idarehanesinin ilânı April'in nazarı dikkatini çekti. Acentaya müracaat etti, onu Fabian Yayınevine gönderdiler. Genç kız haftada doksan dolar getiren işlerden birini istemişti. Kendisine hiç tecrübesi olmadığını, bu işe girdiğine sevinmesi lâzım geldiğini söylediler. Zaten Springs'de de herkes merakla «Hayatımın Sırrı» mecmuasını okur dururdu. Genç kız da edindiği bütün o yanlış malûmatın kaynağı olan mecmuanın çıktığı yerde çalışacağı için bayağı heyecanlanmıştı. Üstelik büyük annesi, «Haç» ı da okurdu. Hemen eve mektup yazarak yeni işini ballandıra ballandıra anlattı, uzun müddet Springs'e dönmiyeceğini ilâve etmeyi de unutmadı.

April kahvesini ayakta içerek, çabucak giyindi. Saat sekiz buçuk olmuştu, o hâlâ hayal kurup duruyordu. Sokağa çıktı. Apartmanın civarındaki mezecinin vitrinine akseden hayali gözüne ilişince durakladı. Paltosu çok mu kısaydı? Bir gün evvel Fabian'da yanındaki masada gördüğü yakası kürklü twid bir tayyör giymiş olan genç kızı hatırladı. Ne de şık kızdı o. Bunun sebebi eldivenlerinin deri olması mıydı acaba? Belki de kendi beyaz pamuklu eldivenleri Ocak ayında biraz tuhaf kaçıyordu. April eldivenlerine acı gözüyle baktı. Parmaklarından biri delikti, bunu nasıl da farketmemişti şimdiye kadar Eldivenleri telâşla çıkararak çantasına koydu ve acele metroya girdi.

April metroya hâlâ alışamamıştı, trenlerden bayağı korkuyor, diğer yolcular gibi kapıya doğru koşamıyordu. Ya kapı kapanıp da, kendisi arasına sıkışırsa ne olacaktı? Muhakkak tren onu karanlık tünelde sürükliyecek ve April orada bağıra bağıra ölecekti. Diğer yolcular, trenin gürültüsünü işitmişler ve telâşla koşmağa başlamışlardı. April bir an onlara baktıktan sonra bilet gişesinin önünde durarak çantasından parasını çıkardı.

Kafes gibi yerin arkasındaki adama, terbiyeli bir tavırla, «Günaydın» dedi. O, New York'da bir defadan fazla karşılaştığı şahıslardan biriydi, bu yüzden de adama karşı dostane hisler duymaktaydı. Biletçiye daima «Günaydın,» der ve bu suretle yalnızlığını biraz olsun gidermeğe çalışırdı.

«— Bugün nasılsınız bakalım?»

April, «Teşekkür ederim, iyiyim,» dedi. Paranın üstünü aldı ve döndü.

Adam fısıldadı. «Bir dakika.» Etrafına bakındı ve sonra April'i bileğinden tuttu. Parmakları inanılamıyacak derecede kuvvetliydi. «Size bir şey göstereceğim.»

«— Bana mı göstereceksiniz?»

«— Bakın...» Bir resmi tersine çevirerek April'in önüne doğru itti. Genç kız bir an hayretle adama baktıktan sonra resmi aldı.

April evvelâ resmin ne olduğunu anlamadı. İki kişinin fotoğrafıydı bu. Garip, alışılmamış bir pozlardı. Belki de güreşçiydiler, kimbilir? Sonra April bunlardan birinin kadın, diğerinin erkek olduğunu ve ne yaptıklarını anladı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Elleri o kadar titriyordu ki, resmi adama doğru bin güçlükle itebildi. Dönerek koşmağa başladı.

Adam arkasından seslendi «Hey!» Sesini hiddetle yükselterek bağırmağa başladı. «Hey!... Hey!...»

Genç kız bir an başını çevirip arkasına baktı.

Adam, «Ne var?» diye seslendi. «Biz arkadaş değil miyiz? Hah, hah, hay!» Adam hiddetinden yüksek sesle gülüyor, April'e hakaret etmeğe çalışıyordu. «Nereye gidiyorsun?»

Genç kız turnikeden çabucak geçti ve ömründe ilk defa trene kapılar kapanırken atladı. Kapının kauçuk uçlu çeneleri kapanırken, şişman bir adam April'i kolundan çekerek yardım etti.

«— Acelen nedir?» dedi, adam. «Günün birinde başına bir kaza gelecek. Bu New York'lu kızların da hepsi deli!»

April, «New York'lu kızlar,» diye düşündü, korkusu yavaş yavaş geçmeğe başlamıştı. Demek ki New York'lu kızlara benziyordu. Belki de gişedeki ahlâksız herif de onu New York'lu zannetmiş, April'in geldiği yerde herkesin birbiriyle konuştuğunu bilmediği için, onun bu samimiyetini ters mânaya almıştı. İleride boş bir yer vardı, oraya doğru ilerledi, bu arada sırayı kapmağa uğraşan iki adamın arasından da geçti... Muzaffer bir tavırla boş yere oturdu, bu sırada iki adam da telâşla birbirlerine çarpmışlardı. April gülmemek için kendini güç tuttu. Henüz karanlıktaydı, el yordamıyla yürüyordu, ama öğrenecek ve hakikî bir New York'lu olacaktı. Ofisteki twid tayyörlü kızla konuşmağa karar verdi, belki o gün beraber öğle yemeği de yerlerdi.

Red edilen kitapların konulacağı zarfların adreslerini yazar ve gözleriyle Caroline'i araştırırken, Miss Farrow odasından çıkarak ona doğru geldi. April, gizliden gizliye Miss Farrow'a hayrandı. Kadının vaktiyle evlenip evlenmediğini, iş saatleri haricinde ne tip erkeklerle gezdiğini düşünüyordu

Miss Farrow, «Günaydın,» demeğe bile lüzum görmeden, «Bugün Mr. Shalimar'a yardım edeceksin,» diye homurdandı. «Sekreteri hasta onun. Şu kapısı kapalı olan büyük oda... O adresleri de başka birine ver.»

April duyduğu sevinci büroya yakışır bir resmiyet maskesiyle örtmeğe çalışarak, «Peki efendim,» dedi. Zarfları toplayarak, kitapların «Okuyucu» lara dağıtıldığı kısma koştu ve bunları oradaki memurlardan birine verdi. Mr. Shalimar Derby Kitapları Yazı İşleri Müdürlerinin de âmiriydi. April kapı aralığından onu görmüştü de. Uzun boylu, sert hatlı, kül rengimsi çehreli, yaşlıca bir adamdı. Fakat April onunla tanışacağını hiç ummamıştı. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Daha biraz önce Mary Agnes ona Mr. Shalimar'in, Eugene O'Neill'in arkadaşı olduğunu anlatmıştı.

April, holden telâşla ilerliyerek, Mr. Shalimar'ın odasına gitti. Çekingen bir tavırla kapıya hafifçe vurdu. Fakat içeriden hiç ses çıkmıyordu. April kulağını kapıya dayadı, belki içeride mühim bir toplantı vardı. Fakat hiçbir ses duyamayınca, tokmağı çevirerek içeri girdi.

Burası gayet büyük, son derecede şık bir odaydı. Yerde, yumuşak, uzun tüylü bir halı, bir kenarda siyah deriden bir kanape vardı.

Duvarların önündeki etajerler kitap doluydu. Tam pencerenin önüne koskocaman bir yazıhane konulmuştu. Perdeler sabah güneşinin girmemesi için sıkı sıkı kapatılmıştı. Mr. Shalimar ise ayaklarını yazıhaneye dayamış uyumaktaydı. Çenesi göğsüne düşmüş olan adam üstelik horluyordu da. Genç kız kapıda kalakaldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Mr. Shalimar uykusunda garip bir ses çıkardı, sonra kafasını sallıyarak uyandı.

«— Ne var? Ne var?» dedi. Masadan ayaklarını çekti, dönerek perdelerin kordonuna asıldı. Şimdi oda pırıl pırıl güneş ışığı dolmuştu.

April çekingen bir tavırla, «Rahatsız ettiğim için özür dilerim,» diye mırıldandı.

«— Ben arada sırada dinlenirim... Bir, iki dakika kadar... Buraya gel.»

April, adamın koskocaman yazıhanesinin önünde durdu, sanki işe alınmak için yeniden müracaat etmişti.

«— Sen yenisin değil mi?»

April başını salladı.

«— İsmin nedir?»

«— April Morrison.»

Adam masanın üstünde ellerini kavuşturdu. «Bu iş için müracaat eden onbeş kızı geri çevirdiğimizi biliyor musun?»

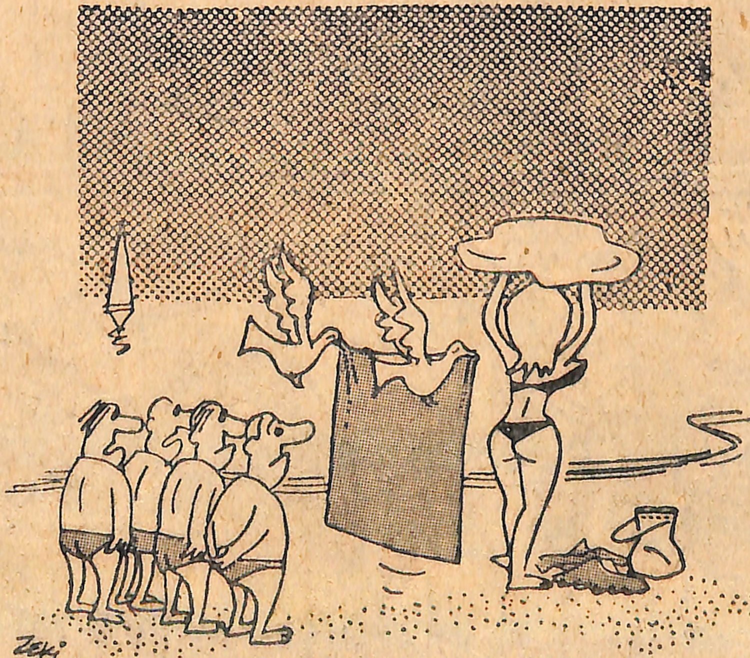
«— Hayır efendim.»

«— Ne yapmak istiyorsun sen? Yazı İşleri Müdürü olmak mı? Yoksa evlenmek mi?»

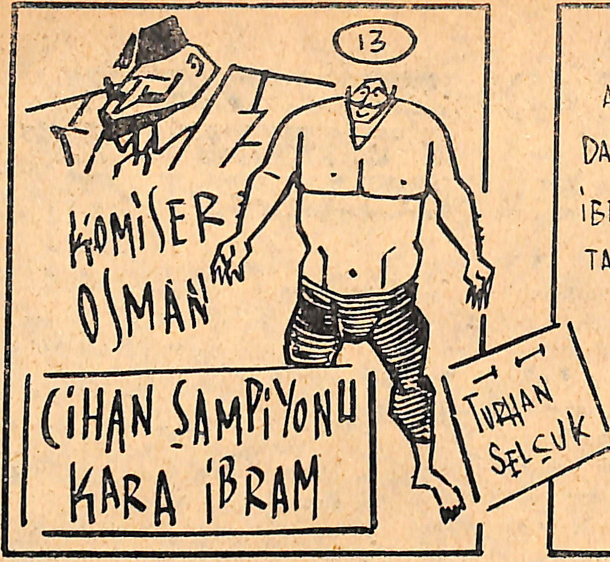
«— Ben... Şey... Henüz bilmiyorum.»

Mr. Shalimar kaşlarını çattı. «Senin o geri çevrilen onbeş kızdan farkın nedir?»

(Devamı var)

YAZISIZ

ALEKONUN GAZİNOSUNDA KAFAYI ÇEKEN KARA İBRAM, KÖTÜ PLÂNLAR TASARLAMAĞA BAŞLAR

O GECE KAFA DENGİ DÖRT ARKADAŞIYLA BULUŞAN PEHLİVAN PLÂNINI AÇIKLAR...

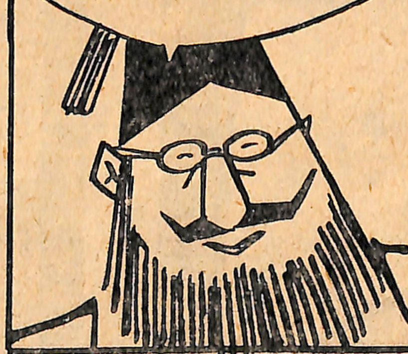

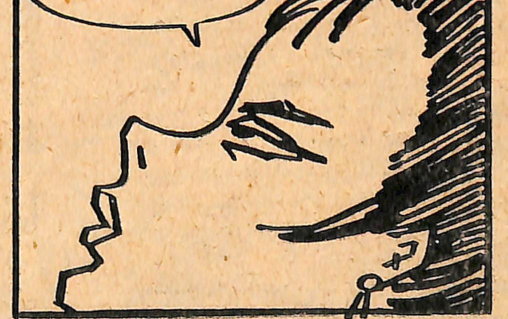
ARADAN BİR AY GEÇMİŞTİR. KARA İBRAM MESELESİ UNUTULMAĞA BAŞLAMIŞTIR ARTIK.

MEHMET ZİYA BEYİN KONAĞINDA:

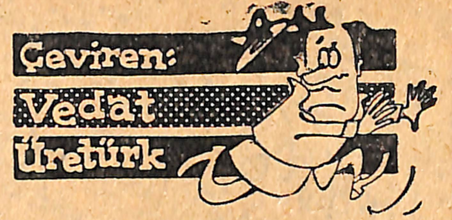

O PAZAR, KÖTÜ GÖZLER TARAFINDAN TAKİP EDİLEN KARI KOCA KENDİLERİNİ BEKLİYEN TEHLİKEDEN HABERSİZ, MESUT BİR HALDE FENERBAHÇE MESİRESİNDE EĞLENİRLER...

PATATES Şövalyeleri

— 26 —

Clo (şaşkın) — Memnun oldum, kontes...

Mösyö Beden (soluk soluğa) — Clo. Özür dilerim... Bağışlayınız beni... Mösyö Dublè... Kontes, müsaadenizle...

Ketty — Evet, evet, dans edelim, mösyö de Lunebelle!

Ketty ile Giorgino fırıl fırıl dönen çiftlerin dalgası içinde gözden kayboldular ve Filimario da Clotilde Troll ile karşı karşıya kaldı.

— XI —

Jeannette uzaklaştığı sırada, Bess adasına yanaşan Clotilde ile nişanlısı Giorgino, evi karmakarışık olmuş buldular. Ortalıkta Fil'in, Pis'nin, ve Sett'in gölgesi bile yoktu. Fakat, ödül diye, bir kapıya iliştirilmiş bir mesaj görmüşlerdi: «Bir afyon kaçakçısı çetesinin ve serseri bir Bill'den sonra gelen reisleri Ketty'nin biz esirleri, Jeannette teknesi ile yola çıkıyoruz. Saat 10, 29 Mayıs 1885. Pio Pis.» Ve sonrası belli işte.

Bu durum karşısında dehşete düşen Clotilde:

— Bu olsa olsa gelirken karşılaştığımız tekne olabilir! dedi. Giorgino, ne olursa olsun, bu salapuryaya yetişmeli.

Giorgino:

— Yetişmeli elbet! diye karşılık verdi.

Giorgino, bu gözü kanlı heriflerden uzak durmanın, tercihe şayan olduğunu düşünüyordu. Ama Clo ona, düşüncesini işletmeğe fırsat vermedi.

— Giorgino, yallah yata!

Jeannette'e varmak için doğrusu bu yönde gidilmesi gerektiğine göre, kaptan kazanları patlatmakla görevlendirilmiş oldu.

İmdi Jeannette ufukta kayboluyordu artık. Clotilde bu delice kovalama boyunca tek söz etmedi. Delfino bütün oynak yerlerinden gıcır gıcır ediyordu; kumanyacılarda şafak atmıştı, manometrelere bakıyorlardı. Delfino su üzerinde uçuyordu; artık gümrük polisinin mucizevî araya girmesi olmadan taş çatlasa Jeannette'e varılamazdı. Yirmi dakikalık mecburî durduruluşta, 'eannette —azıcık denizci ağzı kullandığımızdan özür dileriz— yer kaybetmişti. Delfino ile Jeannette hemen aynı anda yanyana geldiler. İşte o zaman Clotilde'in acı acı söylediği sözler:

— Giorgino, eğer beni seviyorsan, şu tekneye atla da Fil'i kurtar; işte tabancam: Gerekirse bas tetiğe.

Giorgino bir şeyler mırıldandı ve Jeannette'e yöneldi. Clo'yu delicesine seviyordu ve bu aşk yumuşak başlı adamı cesaretlendiriyordu. Bundan başka, gene eli silâhlı bir tayfa tarafından korunmuştu ve galiplere vâdedilmiş paraları hak etmeğe karar vermişti.

Burada parmak basmak yerinde olur ki Jeannette'in yaklaştığı liman New-York limanı değildi; hattâ liman da değildi öyle, sadece avuç içi kadar, inadına ıssız ve polislerle gümrükçülerin barındıkları bir koydu.

Giorgino Jeannette'e atladı ve yirmi belâlının karşısına dikildi; hepsinin de sağ elleri ceketlerinin cebinde idi. Bu bizim yaman dosta hiç etki etmedi ama hoşnutsuzluğunun üstesinden geldi.

Giorgino:

— Kaptanla konuşmak isterdim, dedi.

Bill bir adım ilerledi.

Giorgino:

— Bakın, diye devam etti, bu teknenin güvertesinde bulunan üç asilzade hakkında bana bir şeycikler söylerseniz, minnettar kalırım size.

Çam yarması Bill:

— Sen kimden bahsediyorsun? diye sordu. Bu tekne yolcu filân taşımaz. Kontes de la Sierra'ya aittir, bizim işimiz gücümüz kontesi gezdirmektir.

Giorgino o biçim insandı işte; Bill ile azıcık dereden tepeden konuşmağa başladı ve gemici de, artık iyice inandığından ve yumuşak başlı Giorgino'nun polisle işbirliği etmediğine gönlü yatmış olduğundan, kalktı, ona üç asilzadenin başına gelenleri bir bir anlattı.

Giorgino:

— Bana şu anda nerede bulunduklarını söyleyebilir misiniz? diye sordu.

Bill yavaş yavaş:

— Şimdi, üç efendi ile üç afyon sandığı çıkınca, onlara, kodesi boylamak düştü, diye karşılık verdi.

Bu söze, Ketty çıkageldi ve Giorgino eğildi.

— Ne oluyor, kaptan? diye sordu.

Bill Giorgino'yu göstererek göz kırptı, yere tükürdü ve şu karşılığı verdi:

— Hiç, kontes; efendi şu aşağıda gördüğünüz yatın sahibi imiş, bize yol sormağa gelmiş. Pusulası işlemiyormuş.

Giorgino kontesi görmüştü ve bu kadının Pis'nin o mesajında sözü edilen Ketty'den başkası olmadığını bildiğinden, son derece hoş bir duygu duydu. Jeannette'i terkederken, Ketty kendisini hiç de yabana atılır bulmadığını ona anlatmağa çalıştı.

— XII —

— Mösyö Dublè, acaba nasılsınız diye sormak saygısızlık olur mu?

Filimario o yedi dile destan soğukkanlılığından daha da ürpertici bir serinkanlılık takınarak:

— Hiç de olmaz, matmazel Troll, diye karşılık verdi. Sıhhatime karşı gösterdiğiniz ilgi beni memnun bile eder. İyiyim, matmazel Troll, ümit ederim siz de iyisinizdir

Artık çekişme başlamıştı: Bu deveyi hendekten atlatırcasına bir çekişme idi ama Clotilde şu kadarcık olsun boyun eğmemeğe iyiden iyiye karar vermişti.

— Bayağı bir kazanın bizi aynı akşam yüzyüze getirmesine doğrusu üzüldüm. İyi yolculuk edip etmediğinizi öğrenmeğe can atıyorum.

— Fevkalâde, matmazel Troll. Bess adasının o güzel havasından ne kadar memnun kaldığımı söylemeğe dilim varmaz size: Doğrusu ya, büyüleyici dinlenme.

— Mösyö Dublè, Bess adasındaki ikametinizin size iyi geleceğine emindim. İnsan kafa dengi kişilerle bir arada oldu mu, samanlık seyran demektir.

Filimario iç dünyasında kaygulu bir burkulma duydu ve hemen stratejik bir çevirme hareketi yapmağa karar verdi:

— Matmazel Troll, üzüldüm, ama acele bir iş beni, sizin tadına doyum olmaz arkadaşlığınızdan mahrum bırakmağa zorluyor. Hayırlı geceler, matmazel Troll.

Clotilde bir atılışta bizimkini durdurdu:

— Yapmayınız, mösyö Dublè; yedi dolarınızı kaybedeceksiniz. A dostum, madam Thomson, işlerinizden pek memnunmuş, diyor bana, fakat o Amerikalı kadındır, ona göre iş iştir. Şimdi size beni dansa kaldırmanızı tavsiye ederim: Anlaşmalarınıza uygun, değil mi?

Dans bitince. Fil eğildi ve hiç oralı olmadan geriye çark etti.

Clotilde Fil'in arkasından:

— Mösyö Dublè, bana terasa kadar arkadaşlık ederse, sarışın kontesin yüreğini ağzına getiririm diye korkuyor belki? diye mırıldandı ve ilâve etti:

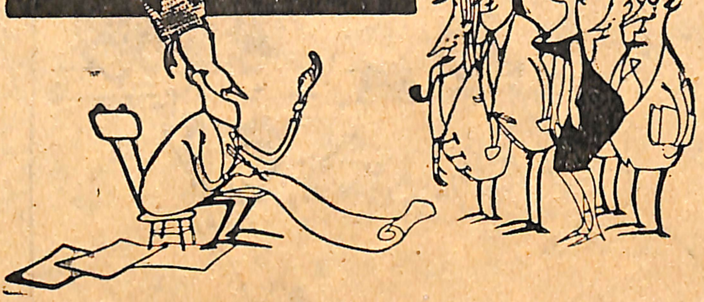
— Mösyö Fil, beni affediyor musunuz?

Filimario kılını bile kıpırdatmadı. Clotilde gene:

(Devamı var)

HER AYIN 15 İNDE İKRAMİYE
PİYALE MAKARNASI
paketlerinden keseceğiniz 5 adet Aşçıbaşı resmini açık adresinizle (Posta Kutusu 825 - İzmir) Adresine yollayıp ikramiye çekilişine katılınız.
16
Reklâmcılık - 1340 - 41

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Ayyy!... Ne güzel fıkralar vardı. Fakat ben anlatmaktan çok dinlemeyi severim!

Muazzez MENEMENCİOĞLU

Tokat!

Tramvayın arka sahanlığında bir kadın çığlığı duyulur. Biletçi zili çeker, tramvay durur, biraz sonra bir polis, bir kadınla bir lâzı alıp götürür. Karakolda ifade alan komiser, kadına: «Ne oldu?» diye sorar, kadın, «Ben tramvaya binmiş gidiyordum. Biraz sonra bu adam bana bir tokat attı,» der. Komiser tokat attı, diye yazar. Erkeğe döner:

— Sen bu kadına tokat attın mı?

— Tokat atmanın yasak olduğunu bilmiyor musun?

— Biliyorum.

— Biliyorsun da niye attın öyle ise?

— Ha! dur bak onu anlatayım komiser bey. Ben tramvayda gidiyordum. Biraz sonra bu kadın bindi. Elinde şu bavul vardı. Biletçi bilet, dedi. Kadın bavulu açtı, içinden bir torba çıkardı, torbayı açtı, bir çanta çıkardı, çantayı açtı, bir çıkın çıkardı, çıkını açtı bir beş kâğıt çıkardı, biletçiye verdi. Çıkını kapattı çantaya koydu, çantayı kapattı torbaya koydu, torbayı kapattı bavula koydu, bavulu kapattı, biletçi biletin üstünü verdi. Kadın bavulu açtı, torbayı çıkardı, torbayı açtı, çantayı çıkardı, çantayı açtı, çıkını çıkardı, çıkını açtı 5 kâğıdın üstünü koydu. Çıkını kapattı çantaya koydu, çantayı kapattı torbaya koydu, torbayı kapattı bavula koydu. Biletçi bilet verdi. Kadın bavulu açtı, torbayı çıkardı, torbayı açtı, çantayı çıkardı, çantayı açtı çıkını çıkardı, çıkını açtı bileti çıkının içine koydu. Çıkını kapattı deyince bir saatten beri ifade yazmaktan yorulan komiser, hırsla:

— E...... Kısa kes yahu, deyince, Lâz:

— Ha! İşte ben de onun için vurmuşum, daha sen lâfına dayanamıyorsun... cevabını vermiş.

— Nişanımıza niye gelmedin? Yakında düğünümüz olacak. Birbirimizi seviyoruz. Bir «aşk fıkrası» sana, iyi mi?

Ali PÜSKÜLLÜOĞLU

Âşık!

Hoca, köyün camiinde vaazediyormuş. Bir kadın girmiş içeri:

— Hoca efendi, demiş, eşeğim kayboldu, bir gören, bilen var mı acep? Yardım edin bana.

Hoca:

— Olur, hanım, demiş. Vaazımız bitsin, bir çaresine bakarız.

Vaaz bitmiş, Hoca, oradakilere sormuş:

— İçinizde, demiş, ömründe hiç âşık olmayan var mı?

Yaşlı biri ayağa kalkmış:

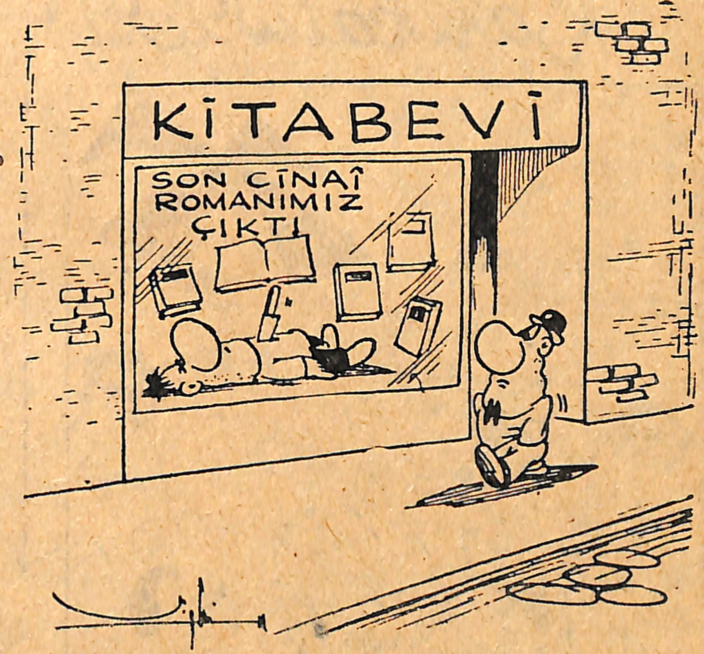
— Ben, demiş, ömrümde hiç âşık olmadım.

O zaman Hoca, kadına dönmüş:

— Eşeğin bulundu hanım, demiş. Al götür!

ANKARA'DAN FIKRALAR

Milletler Gülüyor

YAZISIZ

Aksilik

Otobüs durağında komşusu ile karşılaşan Mr. Jones gülerek arkadaşının sırtına hafifçe bir fiske vurdu:

— Azizim dün akşam iyiydin; perdeleri açık unutmuştunuz karınla seni seyrettim...

Komşunun yüzü allak bullak oldu:

— Nee?... Dün gece ben evde değildim ki...

YAZISIZ

Ücret

Bir ziyafette Dr. Logan Clendenning, yanında oturan bir avukat arkadaşına dert yanıyordu:

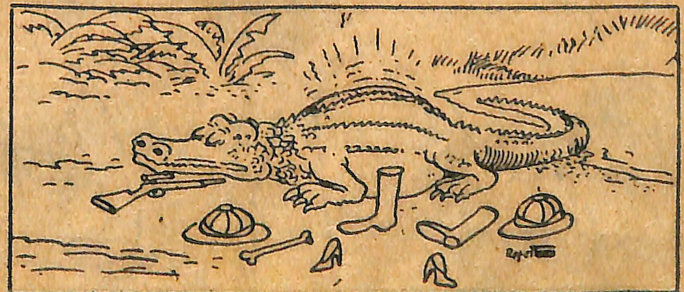
— Şu insanlar tuhaf doğrusu; bir yerde bir doktorla karşılaşmaya görsünler, ayak üstü bütün dertlerini sayıp dökerler. Yarım saat içinde belki 5-6 kişiye ilâç tavsiye ettim. Ama şu sonuncuya çok kızdım doğrusu yarın bir fatura gönderip vizite ücretimi istiyeceğim...

Onun bu lâflarına avukat güldü; Dr. Logan kızdı:

— Niçin gülüyorsunuz? Siz avukatlara en ufak bir şey sorulsa konuşma ücreti alırsınız. Ben muayene ücreti istemekte haklı değil miyim?

— Haklısınız, dedi avukat. Derhal bir yazı yazın ve bu akşamki bütün hastalardan vizite ücretinizi isteyin.

İki gün sonra doktor Logan avukat arkadaşından bir pusula aldı; o akşamki konuşması için doktordan 5 dolar istiyordu.

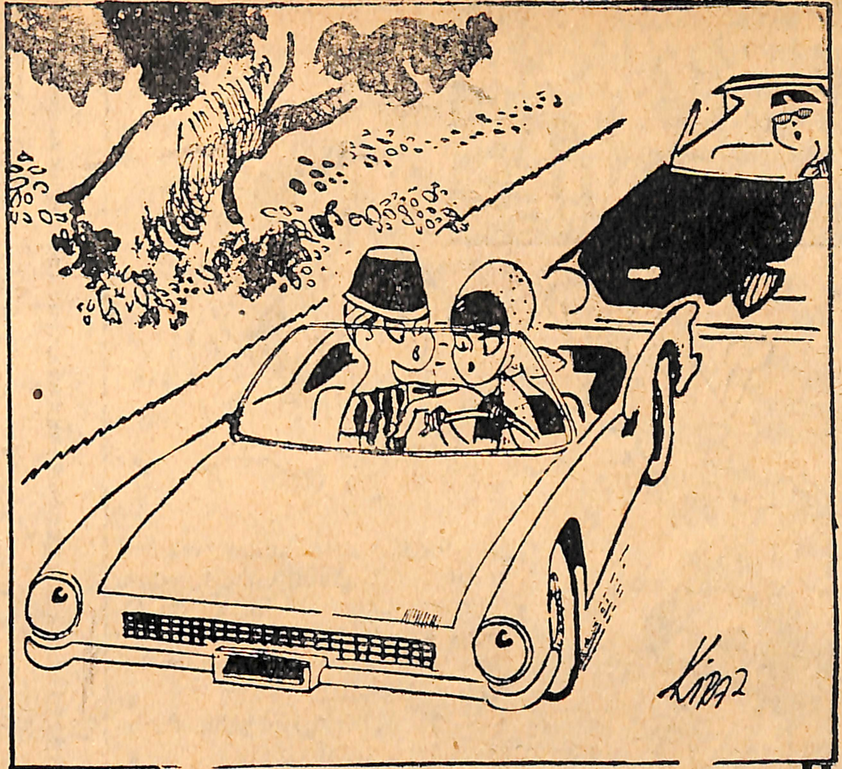

Karısına bir çantalık timsah derisi getirmeyi vaad etmişti.

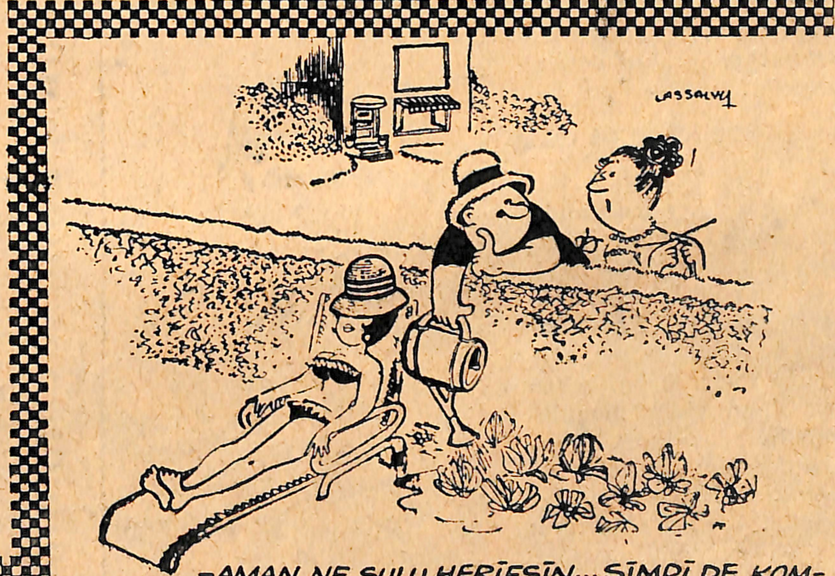
Dünya
Karikatürleri

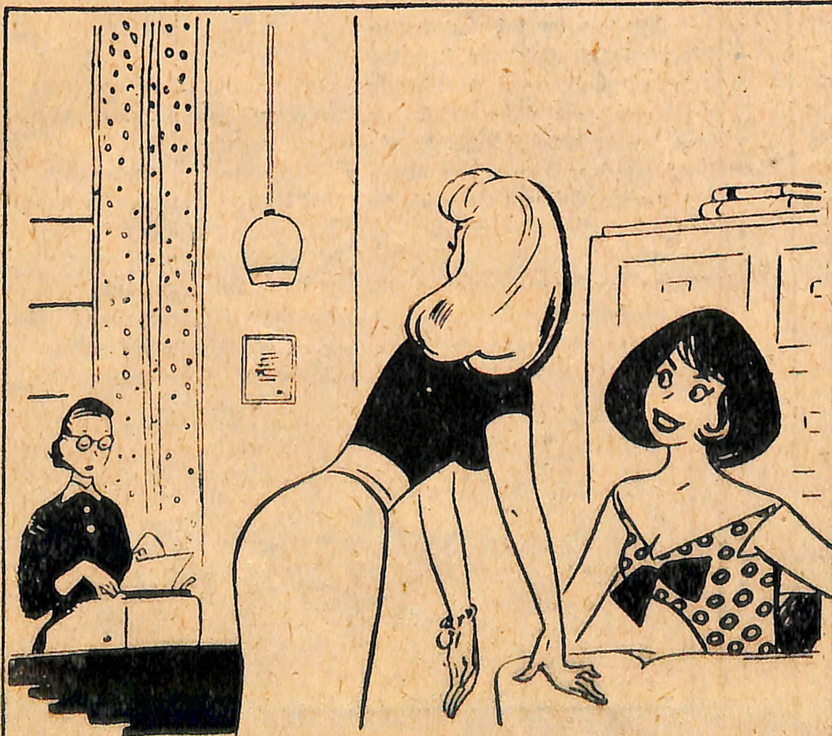
—NE GÖRECEKLER CANIM, HEPSİNİN SİYAH GÖZLÜĞÜ VAR...

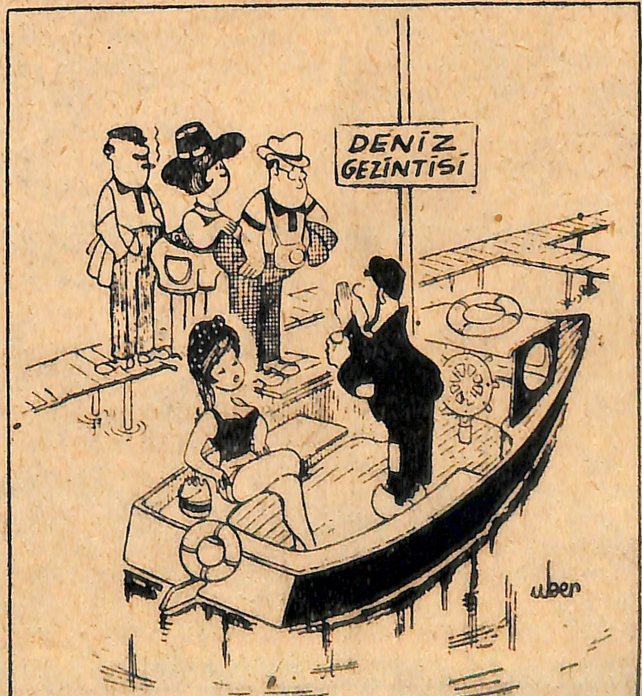
—AMAN ÇABUK SÜR, PLÂJA BİZDEN EVVEL VARIRSA BÜTÜN ERKEKLERİ ETRAFINA TOPLAR...

—AMAN NE SULU HERİFSİN... ŞİMDİ DE KOMŞUNUN ÇİÇEKLERİNİ Mİ SULUYORSUN ?..

—BİZİM PATRONUN YENİ DAKTİLOSU... KARISI GELDİĞİ ZAMAN YANINA ÇAĞIRIYOR...

—TAMAAAM !...

YUSUF ZİYA ORTAÇ'IN ESERLERİ:

Politika edebiyatımızın şaheseri

Gün Doğmadan

Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba'da çıkmış başyazılarının en güzellerini bu kitapta toplamıştır.

Fiatı 5 Lira

En güzel Türkçenin en güzel romanı

GÖÇ

Bu romanın birinci baskısı yirmi günde satılıp bitmiştir. İkinci baskısı çıktı. En iyi kâğıt, en temiz baskı

Fiatı 5 Lira

Bir varmış, bir yokmuş

Portreler

Mevcudu hiç kalmamıştır.

İkinci baskı:

Birçok yeni ilâvelerle yapılacak

AK - 42

Ama ne yemek yedik...

...gene de midemiz rahat!

Vita ile pişirilmiş yemeklerden sonra mideniz ne kadar rahattır! Yemekler hakikaten nefis olur çünkü Vita'nın fevkalâde bir lezzeti vardır. Vita'nın lezzeti daima nefistir çünkü Vita daima tazedir. Yemekler besleyici olur çünkü Vita vücuda bol kalori verir. Ancak bunların hepsinden daha mühimi mideniz hafif olur çünkü Vita'nın hazmı kolaydır. Evet, Vita tasfiye edilmiş ve asidi alınmış olan en iyi nebatî yağlarla yapılır.

Bakkalınızdan hakiki VİTA'yı ısrarla isteyiniz.

Vita yemeğin lezzeti midenin dostudur.

V 113

İSMET İNÖNÜ

Yusuf Ziya Ortaç

★

Üçüncü baskı

★

- **İSMET İNÖNÜ, Türk edebiyatında ilk romanlaştırılmış biyografidir.**
- **İsmet İnönü'nün çocukluk, gençlik, askerlik ve politikacılık hayatını bu kitapta romanlaştırılmış vesikalarla okuyacaksınız.**
- **İSMET İNÖNÜ, bugüne kadar iki kere basılmıştır. Birinci baskısı beş bin, ikinci baskısı on bin... her iki baskıdan da hiç kalmamıştır.**
- **En iyi kâğıt, en zarif kapak, beş renkli kuşe kuvertür.**

Fiatı 5 Lira

Pek yakında çıkıyor.

İL - 8096 - 43

AK - 44

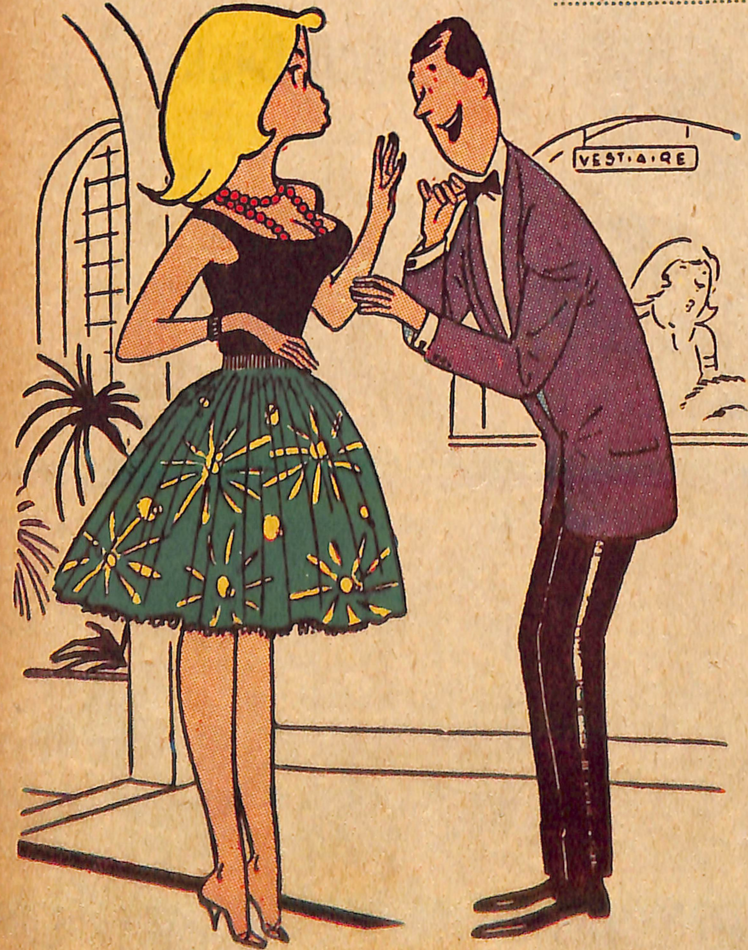
Akbaba

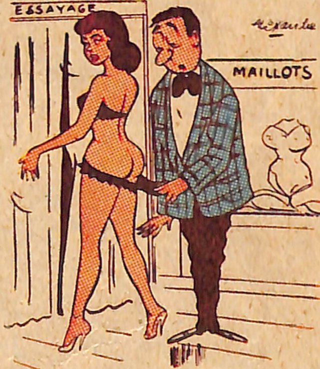
-USLU DURMAYACAĞINA SÖZ VERİRSEN İNERİM!

ŞAİR- NE YAPAYIM, HİZMETÇİ YOK... YUVAMIZI TEMİZLETMEK İÇİN İLHAM PERİLERİMİ ÇAĞIRMAKTAN BAŞKA ÇA-RE BULAMADIM

-AMAN BU NE GÜZEL KOLYE... NEREYE KADAR UZANDIĞINI GÖREBİLİR MİYİM?

-BİR DAKİKA, FIATI İÇİNDE YAZILI!..

-ALLAH ALLAH, İKİ GÜNDE BİR ODA DEĞİŞTİRMEKTEN NE ZEVK ALIYORSUNUZ?

GÜZELLİK MÜSABAKASINDA:
-VAZİFESİNİ BUNUN KADAR CİDDİYE ALAN ADAM GÖRMEDİM...